

Szalézi Értesítő

2015/4

Szalézi Ifjúsági Mozgalom
SZALÉZI PARTFESZTIVÁL
HARMADSZOR

Interjú
SZALÉZIAK A MENEKÜLTEKÉRT

Beszámoló
SYM DON BOSCO 200

SZERZETESÉK TERE

SZALIM
A bicentenárium jegyében

Szalézi PartFesztivál— harmadszor

Augusztus elején ismét megteltek a Balatonakarattyára induló vonatok, hiszen harmadik alkalommal szervezte meg a Szalézi Ifjúsági Mozgalom a Szalézi PartFesztivált Balatonakarattyán. A szalézi család nagyon szeret ünnepelni, az idei fesztiválon Bosco Szent Jánosnak, a szaléziak alapítójának 200. születésnapját ünnepeltük a Balaton-parton. Már a fesztivál kezdete előtt két nappal birtokba vettük az üdülőt a lelkes kb. 80 segítővel. Az idei évben nagy örömünkre több diák is részt vett és segítette a Szalézi PartFesztivált a META-Don Bosco és a SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskolákból. Két egész nap állt a rendelkezésünkre, hogy kissé szaléziasabbá tegyük az üdülőt. Mindenki keze alatt égett a munka, a dekorációs csoport díszített, a média csoport kamerázta, fotózta az előkészületeket, az animációsok birtokba vették a színpadot.

Augusztus 5-én már kora délelőtt szállingóztak a fesztiválozók. Az ország minden pontjáról érkeztek fiatalok, sőt még határon túlról is ellátogattak a fesztiválra. A megnyitó előtt az animációs csapat gondoskodott a fergeteges hangulatról, majd Ábrahám Béla tartományfőnök atya megnyitotta a fesztivált. A nagyszínpadra állt aznap este az Ocho Macho zenekar, amely fergeteges koncertjével elindította a fesztivált. Az éjszaka folyamán vietnámi teaház várta a beszélgetni vágyókat.

Csütörtökön Claudius Misquitta szalézi atya celebrálta a nyitó szentmisét, majd elkezdődtek az előadások a Savio Konferenciateremben. Mirco olasz tánctanár a partot vette birtokba. Délután rendhagyó koncertet adott Sub Bass Monster, hiszen közvetlen a Balaton-parton rappelt, míg a fesztiválozók a Balatonban hűsöltek. A nagyszínpadon az egri egyházmegye papjaiból összeállt PéterRock zenekar koncertje nyitotta meg az estét, majd ismét színpadra került a *Gyermekek fénye* című rockopera Don Bosco élete nyomán, melyet a komáromi MagyarRock Dalszínház előadásában láthattuk. Az est további részében fellépett a Strokes és a Meztelen Diplomáták zenekar. A pénteki szentmisét Csány Péter szalézi szerzetes mutatta be, délelőtt ismét az előadásoké volt a főszerep, majd a Crux zenekarral lelki est alatt mélyülhettek el a fesztiválozók. Éjszaka Nótár Mary koncert fokozta a hangulatot. Szombaton a szentmisét Depaula Flavio szalézi szerzetes celebrálta. A sportbajnokságok mellett minden nap alkalom nyílt az elcsendesülésre a Mazzarello kápolnában, ahol a reggeli és esti dicséret mellett taizéi imaórán, szentségimádáson is részt vehettek a fiatalok.

Az utolsó estén közösen ünnepeltük meg Don Bosco 200. születésnapját. Az animációs csoport egy izgalmas műsorral készült *A csoda ott él Benned és Bennem* címmel. Ezen az estén Ábrahám Béla tartományfőnök atya szólt a fiatalokhoz a Jóéjszákát keretében, mint anno Don Bosco a fiaihoz. A záróest az Animal Cannibals zenekar koncertjével ért véget.

Az utolsó napon Ábrahám Béla atya tartotta a szentmisét. A könnyes búcsú után, mindenki még csobbant egyet a Balatonba, az önkéntesek nekiláttak a felszerelések összeszedésébe, megindult a pakolás, majd szépen lassan búcsút intettünk a harmadik Szalézi PartFesztiválnak.

Szlávik Adél

Kedves Szalézi Család!

Véget ért a vakáció és ezzel együtt hivatalosan véget ért a bicentenáriumi év is. Sok élményben gazdagodtunk, örömteli találkozásokat és lelki megújulást élhettünk meg.

A bicentenáriumi év nyarán főleg a fiatalokkal ünnepeltünk együtt. Először Péliföldszentkereszten a nyári oratóriumban résztvevő gyerekekkel és a velük lévő animátorokkal, utána ugyanitt az első alkalommal megrendezett BoscoFesztben a kamaszokkal ünnepeltünk. Szerettük volna velük együtt jobban megismerni Don Bosco életét, lelkületét. Don Bosco személyének felfedezése segít minket önmagunk jobb megismerésében, hitünk, közösségünk jobb megélésében. Érdekes kaland volt. Don Bosco életének eseményeit elevenítettük fel, és láttuk, hogyan használja a kezét, a lábát, a szemét, a száját és a szívét. Mi mindent tesz Isten dicsőségére, az iránta érzett szeretetből a fiatalokért. Hogyan váltja tettekre hitét. Milyen áldozatokat vállal. Hogyan látja meg a jót, amit tenne kell és honnan szerzi ehhez az erőt és a bátorságot. Mi az Ő örömeinek a forrása.

Don Boscót szemlélve felfedeztük benne Jézust, a Jó Pásztort. És felfedezhettük benne saját magunkat és életünk hivatását is.

A fiatalokkal újra, immár harmadszor találkoztunk a szalézi PartFesztiválon, a Balaton partján. Feszített volt a programjuk, hiszen a hazai fesztivál másnapján sokan már indultak is Torinóba, hogy részt vegyenek a Szalézi Társaság ünnepelésének központi eseményén. A SYM Don Bosco névre keresztelt bicentenáriumi

mi ifjúsági rendezvényen több mint 50 országból mintegy 5000 fiatal vett részt. Fiataljaink megtapasztalhatták a szalézi világ sokszínűségét. Végigzáradokolták Atyánk életének főbb helyszíneit, ezzel is közelebb kerülve hozzá, megismerve életútja állomásait. Ez segít, hogy megértsük, hogy formálódott Don Bosco születésétől az „Ifjúság Atyjává és Mesterévé”.

Köszönet mindazoknak, akik imádságukkal, adományaikkal, munkájukkal segítették ezeknek a programoknak a megvalósulását. Köszönet a szalézi atyáknak, testvéreknek, nővéreknek a fiatalok közötti, mindenre kiterjedő figyelmes jelenlétéért. És köszönöm a fiataloknak, akik áldozatokat is vállalva elfogadták meghívásunkat és velünk ünnepeltek.

A nyár után eljött az ősz, a vakáció után itt az újabb tanév. Az ünneplés után a mindennapok.

Szeretném, ha az ünnep öröme velünk maradna. Remélem, hogy megőrizzük a fesztiválok lelkesedését, élményeinket, tapasztalatainkat pedig hasznosítjuk a mindennapokban. Az új tanév hétköznapijait alkalmat adnak arra, hogy továbbvigyük, tettekre váltsuk mindazt a szépet és jót, amiben részesedtünk.

Bíztatok mindenkit, hogy vállaljon aktív szerepet a helyi közösség, plébánia, oratórium szolgálataiban, fiatalokért végzett munkájában. Vigyük tovább a hétköznapiakba az ünnep lelkesedését! Legyen bátorságunk elköteleződni Don Bosco mellett. Erre hív mindenkit a magyar Szalézi Család.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

ŐSZI-TÉLI SZALÉZI PROGRAMJAINK, AHOL TALÁLKOZHATUNK:

2015. október 23–25.
„Mindenben felezzünk”
Animátor találkozó
Kazincbarcikán

2015. november 6.
SZALÉZI PEDAGÓGIAI
KONFERENCIA
Szolnokon

2015. november 6–8.
Munkatársi Fórum
Szalézi munkatársak összefüvetele
Pé liföldszentkereszten

2015. november 27–29.
Adventi lelkigyakorlat
FIATALOKNAK
(17 éveseknek és afelett)
Pé liföldszentkereszten

2015. december 6.
Egyházy Katalin örökfogadalma
Segítő Szűz Mária Leányai
Budapest–Pesthidegkúton

2015. december 11–13.
Adventi lelkigyakorlat
SERDÜLŐKNEK
(12–17 éveseknek)
Pé liföldszentkereszten

2016. január 23.
TARTOMÁNYI DON BOSCO ÜNNEP
Budapest–Pesthidegkúton

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.
Kérjük, ne feledkezzenek meg a mellékelt csekken befizetett adományukkal segíteni munkánkat!

Drága Don Bosco, én nagyon szeretlek téged!

Egy nővérünk csodálatos, személyes, őszinte és sokatmondó tanúsága

Október a rózsafüzér hónapja. Máriára emlékezve Morneséből, Mazzarello Szent Mária szülőföldjéről írok nektek, Segítő Szűz Mária Leányai három nővére örökfogadalmának napján. A Szalézi Család e gyönyörű napján, melynek középpontjában nővéreink állnak – a Segítő Szűz élő emlékművei, ahogy azt Don Bosco is akarta –, szentmise után odajött hozzám egy fiatal nővér, és a kezembe adott egy levelet. Azt mondta, ez az ő ajándéka Don Boscónak, születése bicentenáriumán, hálaából mindazért, amit életében jelentett neki.

Egy nyugodtabb pillanatban elolvastam a levelet, és ahogy sorról sorra haladtam, egyre biztosabb lettem abban, hogy az Úr állandóan és valóságosan szól mindannyiunk életében, még ha sokszor nem is közvetlenül teszi ezt.

Megkértem a nővért, hadd tegyem közzé az írását név nélkül. Íme:

„Drága Don Bosco, én vagyok az, tudod, ismeresz. Hamarosan itt az ünneped, és emberek milliói fejezik majd ki előtted gyermeki szeretetüket. Ezen a végtelen parton én csak egy aprócska homokszem vagyok, de így is szeretnék most Neked köszönetet mondani.

Hálát adok, mert Isten kegyelme révén hallottam rólad. Mikor az életemről olvastam, megpróbáltam elképzelni, milyen lehettél. Aztán valóságosan is megismertelek. Az Ifjúsági Központ udvarán, szalézi gyermekeidben találkoztam veled. Fölismertelek a tágas udvaron, amely tele volt gyerekekkel, kamaszokkal és fiatalokkal, láttam, ahogy a szaléziak szaladgálnak, játszanak, nevetnek, és figyelnek a fiatalokra. Olyan volt, mint a mennyország.

Kamaszkoromban találkoztam veled először életemben, mikor még minden csak untatott, és nem tudtam, ki vagyok valójában. Ezután, mint egy magocska a

karizmádban, belépett az életembe az Úr, aki szeretet és boldogság. Emlékszem, hogy egy nap nagyon erős vágyat éreztem, hogy szalézi legyek. Olyan akartam lenni, mint te, hogy sose szűnjek meg boldognak lenni; hogy hozzád hasonlóan én is megismertessem másokkal az Urat. Azért mondom, hogy úgy, mint te, mert mikor egy szalézira nézek, téged látlak. A stílusod és a személyiséged olyanok voltak számomra, mint egy rámszabott ruha. Az Úr apránként teljesen meghódította a szívemet, és így kezdődött el az én kalandom.

Atyai jelenléted állandóan körbevett, főként akkor, amikor az Úr magához hívta az édesapámat. Isten ott volt minden szaléziban, aki mellettem és családtagjaim mellett volt azokban a nehéz pillanatokban

Don Bosco, megismerttetted velem az Úr jelenlétét, olyannyira, hogy többé nem is tudtam megtartani magamnak, hanem másokkal is meg kellett osztanom. Isten így vezethetett engem azon az úton, amelyen a Segítő Szűz Mária Leányai közé kerültem.

Ma ismét hálát adok neked. Köszönöm fiaid és lányaid jelenlétét. Mikor oly sok fájdalom gyötörte a szívemet, mindig volt, akivel beszélhettem, amikor szomorú voltam, mindig találkoztam valakivel, aki megvigasztalt. Gyengeségem pillanataiban mindig mellém állt valaki, aki az Úr irgalmának közvetítője volt. Amikor nagy veszély fenyegetett, volt, aki új életet adott nekem.

Nem tudom, Don Bosco, nem tudom, hogy mondjam el, milyen nagy is vagy a szememben. Nem én vagyok a legnagyobb Isten gyermekei közül, de teljes szívemből szeretlek, mert te nem csak egy kétszáz éve született majd meghalt szent vagy. Te az Úr öröme egy élő karizmában osztod meg, mert az Úr

az élő Isten. Bárcsak tudnád, mit is jelentesz nekem valójában! Odavezettél engem ahhoz az Istenhez, aki értelmet adott az életemnek, és megmutatta, milyen csodálatos Krisztusnak ajánlani az életünket. Isten éltesen, boldog kétszázadik születésnapot, drága Don Bosco! Szeretnék átölelni, majd azt mondani: köszönöm, ezerszer köszönöm! Nagyon szeretlek téged!”

Ez hát nővérünk csodálatos, személyes és őszinte tanúságtétele. Egy ragyogó üzenet Szalézi Családunk számára. Arra figyelmeztet mindannyiunkat,

legfőképpen szalézi testvéreimet, hogy minden fiatalnak szüksége van arra, hogy Don Boscóvá váljunk, hogy Don Bosco legyünk ma is, úgy, mint eddig soha, hogy Krisztus tanítványaiként Családunk szalézi karizmájának lelkületével éljünk. Eszembe juttatja, hogyan érinti meg Isten minden egyes „gyermekünk” szívét a világon, Szentlelke miként ölel át, simogat, buzdít és hív, és hogy közvetítésünk Isten bátorító, élő szavává válhat azok számára, akik meg akarják hallani Őt.

Hálát adok neked, kedves nővér, azok nevében is, akik olvasni fogják ezt a csodálatos tanúságtételeidet. Veled együtt kérjük Don Bosco közbenjárását, hogy sok más fiatal is megérezze Jézus követésének vágyát Szalézi Családunk különböző hivatásaiban, amely elsősorban az Egyházat szolgálja a pápával és a helyi egyházakkal együtt, ahogy azt Don Bosco mindig is akarta.

A rendfőnök levele Európa tartományfőnökeinek a menekültekkel kapcsolatban

Szeptember 9-én Ángel Fernández Artime szalézi rendfőnök argentinai útjáról levelet intézett az európai szalézi tartományok elöljáróihoz, amelynek témája a menekültekkel kapcsolatban kialakult sürgősségi helyzet.

Levelében azt kéri a tartományfőnököktől, hogy tekintettel az egyre kritikusabbá váló helyzetre sürgősen gondolkodják át és mérlegeteljék, mit kínálhat fel egy-egy tartomány, mit tehetnek az egyes közösségek és plébániák a menekülthelyzet enyhítésére. Hangsúlyozza, hogy a szalézi karizma jellegénél fogva különös figyelmet szenteljenek a kíséret nélkül érkező kiskorúakra és fiatalokra és lehetőségeiket mérlegelve fogadjanak be akár néhány menekültet, hiszen ezzel is segíteni tudnak a hazájukból távozni kényszerülő embereken.

Kedves Tartományfőnökök!

Sok szeretettel üdvözöllek benneteket Argentínából, ahol több mint hétezer fiatal részvételével csodálatos háromnapos ünnepséget tartottunk Don Bosco születésének bicentenáriuma alkalmából.

Vasárnap délután a Vikárius, Don Francesco Cereda továbbította Ferenc pápának az Angeluson elmondott szavait az európai migránsokról, a testvériességre, a szolidaritásra és a befogadásra való felhívásáról.

Beszéltünk erről, és úgy gondolom, itt az ideje, hogy mi is megtegyük, amit meg tudunk tenni. Már jó ideje mi is tapasztaljuk – ezekben a napokban még drámaibb módon – a migránsok és a menekültek szörnyű tragédiáját, akik ezrelével menekülnek otthonukból a háború, a pusztítás, az éhínség, az üldöztetés elől, és Európába jönnek, kitéve magukat a tengeri út veszélyeinek és az embercsempészek zsarolásainak. Azzal a reménnyel érkeznek, hogy itt végre békére és boldogságra lelnek, új életet kezdenek, munkát és otthont találnak. Sokszor azonban nemhogy befogadásra nem találnak, de egyenesen visszautasítják őket. Ezzel a mérhetetlen tragédiával szemben

nem maradhatunk közömbösek.

Ferenc pápa az Angelusban komoly felhívást intézett Európához: „Látva azt a tragédiát, hogy menekültek tízezrei próbálnak a háború és az éhség okozta haláltól megmenekülni, és útra keltek az élet reményében, az evangélium arra hív, arra kér minket, hogy legyünk felebarátai a legkisebbeknek és a legelhagyottabbaknak, hogy konkrét reményt nyújtsunk nekik. Ne csak azt mondjuk, hogy »Fel a fejjel! Türelem!...« A keresztény remény küzdő remény, mégpedig a biztos cél felé haladó ember szívósságával küzd. Ezért – az irgalmasság jubileumi évéhez közeledvén – felhívással fordulok minden európai plébániához [egyházközséghez], szerzetesközösséghez, monostorhoz és kegyhelyhez, hogy mutassa meg az evangélium konkrétságát és fogadjon be egy menekült családot. Ez egy konkrét gesztus, felkészülésként az irgalmasság szent évére. Európa minden plébániája [egyházközsége], szerzetesközössége, monostora és kegyhelye lásson vendégül egy családot, kezdve az én római egyházmegyémme! Európai püspöktestvéreimhez fordulok, akik valódi pásztorok, hogy egyházmegyéjükben támogassák felhívásomat, emlékezve arra, hogy az irgalom a szeretet második neve:

»Mindaz, amit akár egynek is tettetek a legkisebb testvéreim közül, nekem tettetek.« (Mt 25,40)»

Én is azt kérem tőletek, tartományfőnököktől, minél sürgősebben gondoljátok végig, mit tehet a tartományotok, mit lehet kérni az egyes közösségektől és plébániáktól, hogy készen álljanak menekült családok befogadására. Különös figyelmet szenteljünk a kíséret nélkül érkező kiskorúakra és fiatalokra. Fogadjunk be akár csak egy családot, négy vagy öt embert. Sok kicsi sokra megy, nem beszélve a helyi egyház és a környezetünkben élők segítségéről.

Don Bosco, akinek a születése bicentenáriumát nemrég zártuk le, határozott válaszokra tanít bennünket.

Erről beszélt Ferenc pápa is az előző év június 21-i valdoccói látogatása során: „Hálás vagyok a határozottságokért... Egy szalézi határozott: látja a problémát, kigondolja, mit lehet tenni és szembe-megy a kihívással.” Az evangéliumi szeretet és testvériesség nevében, az Úr hívására és Ferenc pápa felszólítására válaszolva, köszönöm nektek áldozatkészségeket, hogy mindent megmozgattok azokért, akik a segítségünket kérik. Hálás volnék, ha tudatnátok velem tartományotok döntéseit, mikor tudtok konkrét lépéseket tenni.

Testvéri szeretettel öllelek benneteket!

Buenos Aires, 2015. szeptember 8.

Szűz Mária születésének ünnepén
Don Ángel Fernández Artime
rendfőnök

Interjú

Ábrahám Béla tartományfőnököt Lengyel Ákos kérdezte

Szaléziak a menekültekért Egy másfajta segítségben gondolkodunk

A magyar szalézi tartományfőnök szeptember 8-án Rómában találkozott a közel-keleti tartományfőnökkel, Munir Al Rai atyával, akinek felajánlotta, hogy szívesen látják az ott nehéz helyzetben lévő fiatalokat, családokat, az utazásuk megszervezését is segítik és a magyarországi beiskolázásukat is vállalják. Az aleppói születésű, szír szalézi örült a lehetőségnek, bár alapvetően azt szeretné, ha mindenki a szülőhelyén élhetne méltó életet és nem gyengülnének tovább a helyi keresztény közösségek.

Ha bulváros címet akarnánk adni ennek az interjúnak, akkor azt mondanánk: „A szaléziak befogadják a migránsokat Magyarországon.” Mi ebből a valóság?

A valóság az, hogy valóban gondolkodunk rajta és imádkozunk azért, hogy meglássuk, mit lehet tenni értük. Sőt, továbblépve, fölvevük a kapcsolatot a közel-keleti szalézi tartomány tartományfőnökével, Munir Al Rai atyával, hiszen azt gondoljuk, hogy a segítség az nem valami általános maszlag, nem egy estére kell valakit berángatni a családba és úgy csinálni, mintha befogadnám, aztán visszaküldeni az utcára. Ezt nem tartom segítségnek. Mi valóban szeretnénk egy konkrét, kézzel fogható és valódi támogatást és segítséget nyújtani a valódi baj-

ban levőknek. Ezért a közel-keleti tartományfőnökkel, akihez három szíriai rendház is tartozik, fölvevük a kapcsolatot, személyesen találkoztam vele Rómában a múlt héten. Munir atya elmondta, hogy ők alapvetően azt szeretnék, hogy a szír keresztények otthon maradjanak, hiszen ez az őseik földje, itt élnek családi életüket, a hitüket itt élik meg, és hogy ha innen távoznak, akkor az is folyamatos gyengülést jelent a közösségnek.

Tudnak ők ott keresztényként élni? Nincsenek életveszélyben?

Nagyon nehéz. Szerintem ők sem tudják, mikor vannak életveszélyben és mikor nem, hiszen ahogy most a nyáron láthatuk, mind a három szalézi ház nyári ora-

tóriumot szervezett, mindenhol volt 600-700 fiatal...

Egyiket sem bombázták le?

Nem, van élő keresztény közösség, de például Aleppóban nincs víz és nincs villany. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy az aleppói animátorok közül már ketten meghaltak a háború következtében. Az egyik egy szerencsétlenség miatt, de a háborús eseményekhez kapcsolódóan, egy fiatal lányt viszont tudatosan lelőttek, hiszen ő az oratórium munkájában vett részt, azt támogatta; röplabda edzést tartott, utána biciklivel ment haza, és az iszlám szélsőségesek lelőtték azért, mert keresztényként, lányként közösségi munkát végzett. Ezeket a konkrétumokat tud-

juk, és így találkoztunk Munir atyával.

Hogyan gondolják a magyar szaléziak, hogy a szíriaiak közül befogadnak valakit? Lemennek majd Röszkére?

Nem. Munir atya elmondta, hogy nekik alapvetően az a fontos, hogy otthon maradjanak és az otthoni életüket kellene hosszú távon megoldani. Emellett azt is elmondta, hogy azért a menekülők nagy része, akik most nekiindultak Európának, kókler, és igazából gazdasági menekült. A keresztények nagy része még otthon van és megpróbálja a családi és közösségi életét élni. Ugyanakkor nem lehet tudni, hogy egyáltalán meddig lehet még így élni, és főleg az aleppói közösség van bajban.

Az atyával abban állapodtunk meg, hogy kapcsolatban fogunk maradni vele, személyesen tájékoztat majd bennünket, és az ő ajánlására befogadunk fiatalokat, családokat. Szeretnénk már akár az utazásukat is támogatni, hiszen a valódi

bajban lévőknek nincs pénzük útra kelni.

Akkor nem is az az elképzelés, hogy gyalog induljanak útnak?

Lehetőleg nem, hanem valamilyen szalézi csatornán, egyházi kapcsolatokon keresztül indulnának útnak. Ennek a részleteit majd még kidolgozzuk, ha egyáltalán van rá igény. Azt mondtuk neki, hogy nem csak befogadni szeretnénk fiatalokat, de szerepet tudunk vállalni abban, hogy angol nyelven akár még szakoktatásban is részesüljenek, tehát valamilyen módon folytassák tanulmányaikat, ne csak csellengjenek, mint menekültek, hanem abban a reményben, hogy majd visszatérhetnek, mert ez nekik nagyon fontos, azért közben az életüket tudják előbbre vinni, egy kicsit tudjanak tanulni. Ebben is szeretnénk majd támogatni, a szalézi karizmánknak és hivatásunknak megfelelően.

Hány főben gondolkodnak?

Ilyen kérdés egyelőre még nem merült föl, ez a helyzettől függ. Mi szeretnénk eléggé nagyvonalúak lenni és úgy érzem, van rá lehetőségünk, hogy ezt megtegyük.

Ha nem csak Aleppót nézem, akkor milyen viszonyok uralkodnak ott szalézi berkeken belül?

Alább olvasható Munir atya levele arról, hogy a három szalézi rendházban hogyan tudták a nyári táborokat megszervezni, nagy áldozatok árán, nagyon sok önkéntes és szalézi munkatárs segítségével. Mindenhol több száz fiatal tudtak fogadni, és kiderült, hogy nagyon nagy szükség van a közösségre, a megerősítésre, úgy lelkileg, mint fizikailag. Az aleppóinál a másik két szalézi rendháznak egy kicsit jobb a helyzete, legalább villany meg víz van, de a biztonság napról napra, óráról órára változó probléma.

Helyzetjelentés a szíriai szalézi rendházakból

Munir El Rai, a szaléziak elöljárója a Közel-Keleten úgy döntött, hogy idén is meglátogatja a három szalézi házat hazájában, Szíriában. Katfrounban, Aleppóban és Damaszkuszban is azt tapasztalta, hogy az ország lakossága egyre jobban kimerül és elszegényedik a négy éve tartó háború miatt. A tartományfőnök szíriai beszámolójának részleteit olvashatják.

Szaléziak Kafrounban – Meddig még?

Kafroun és környéke eddig az egyike volt a legcsendesebbeknek Szíriában, ezért a számos helybéli mellett sok olyan kitelepített fiatal is megfordult itt, aki arra kényszerült, hogy elhagyja otthonát a háborús veszély és a pusztítás miatt, ami dühöng szerte az országban.

Nagy öröm és csodálat fog el a több száz fiatal láttán, aki részt vesz a jól szervezett nyári tevékenységekben, amelyek levezetésében idén nemcsak a szaléziak, hanem sok laikus vezető és szalézi munkatárs is részt vállalt. Ahhoz, hogy a lehető legtöbb fiú és lány részt vehessen a nyári táborokban, buszos ingajarat indult a völgyben fekvő falvak és a szalézi ház között.

A sok szenvedés, pusztítás és halál ellenére az élet szeretete, az öröm és a remény erősebb, mint valaha. Az emberek úgy érzik, hogy játszani, táncolni, énekelni és imádkozni kell, annak ellenére, hogy a drámai helyzet, amelyben élnek, arra készíti őket, hogy ilyen kérdéseket tegyenek fel: „Hol van Isten? Miért hagyja Isten mindezt? Hát nem volt még elég vér és rombolás? Meddig még? Elég volt már! Nem tudunk többet elviselni!” Ezek olyan kérdések és kijelentések, amelyekkel szembesülniük kell azoknak, akik a megbocsátásról, a hitről és a reményről beszélnek az embereknek, ami nem könnyű.

Az emberek egyre fáradtabbak és kimerültebbek, erkölcsi, szellemi és anyagi szinten egyaránt. Csakúgy, mint a halál és a

pusztulás tragédiájával, minden családnak szembesülnie kell a kivándorlás drámájával is. Az emberek menekülnek az országból, egy Szírián kívül kecsegtető jobb élet reményében. Láttam az emberek szenvedését, akik maradtak, és a magányt, amit éreznek. (...) Ez a dráma alapjaiban megváltoztatja az ország társadalmi arcát, de az egyházat is nagymértékben befolyásolja. A keresztények jelenléte, amely olyan erős volt a múltban, drámaian gyengül és csökken, mind minőségben, mind mennyiségben.

A vasárnap szentmisén mintegy 700 ember vett részt, köztük

Aleppo – Nyári napközi oratórium

különböző rítusokból való keresztények. Csodálatos érzés volt látni ezeket az embereket, akiket annyira kegyetlenül érintett a háború. A kétségeket és a bizonytalanságot hitük útjának tekintik, amely visszavezeti őket az imádsághoz.

„Ghèr ‘alam” – egy másik világ az aleppói szaléziaknál

Minden alkalommal, amikor ellátogatok szülővárosomba, Aleppóba, látom, amint a város egyre pusztul. Néhány évvel ezelőtt ennek a világ egyik legrégebbi nagyvárosának mintegy hárommillió lakosa volt. Most ez az egyik legveszélyesebb hely a világon.

A szalézi házban keresztény szellemben, szalézi örömmel és optimizmussal üdvözöltek. Aztán találkoztam a rendtársaimmal és örömmel nyugtáztam, hogy a munkájuk még ma is több szalézi szerzetesi és szalézi munkatársi hivatást terem. Megköszöntem az aleppói szaléziaknak, hogy tanúságot tesznek a megszentelt életéről, és azt a folyamatos, áldozatos munkát, amit Aleppo ifjúságáért végeznek.

Aleppóban is részt vettek a fiatalok számára szervezett nyári tevékenységekben. Az oratórium nagyon jól szervezett és irányított. Ebben az évben több mint 700 gyermek és fiatal részvételével szervezték meg a foglalkozásokat a város különböző részein. Külön buszjáratral biztosították, hogy a fiatalok biztonságosan megérkezzenek a szalézi házba. Számukra és családjaik számára eljutni a szalézi házba azt jelenti, hogy az öröm és a remény levegőjét lélegezhetik be családi légkörben – „Ghèr ‘alam” – mondják, ami másik világot jelent, a béke oázisát.

Az idén a szalézi közösség úgy döntött, hogy négy év szünet után ismét megszer-

vezi a nyári táborokat a gyerekeknek, akik részt vesznek az oratóriumban. Négy év városi „fogság” után 180 fiatal középiskolás, majd 140 idősebb középiskolás diák több vezető és munkatárs kíséretében élvezhette az öt nap szabadságot a hegyek között, egy szalézi házban Kafroun közelében. Együtt éltek, mint egy nagy család, közösen élték meg az öröm és az imádság pillanatait, és hosszú idő után most tudtak első alkalommal nyugodtan aludni, a háború zaja nélkül. Aleppóban számos különböző rítusú keresztény él, és sok a templom, de számuk folyamatosan csökken, és most már csak a kétharmada az eredetinek. A keresztények ellen elkövetett vérengzés a konfliktus kiterjedésének eredménye, aminek okait a kritikus társadalmi-gazdasági helyzetben, a magas megélhetési költségekben, a munkalehetőségek és az alapvető szükségleti cikkek hiányában és a keresztény negyedekben végbevitt pusztításban kereshetjük.

Az ivóvíz és az áram hiánya arra kényszeríti az embereket, hogy csak kis mennyiségű vizet használjanak, vagy ivóvíz nélkül éljenek, ami súlyos egészségügyi következményekkel jár. Meg kell birkóznunk a villamos energia hiányával is, ami megnehezíti a legalapvetőbb hétköznapi tevékenységeket.

Damaszkusz – békére nevelés

A szíriai fővárosban a tartományfőnöknek volt alkalma találkozni a szalézi közösséggel, a szalézi munkatársakkal és a Segítő Szűz Mária Leányaival is. A nővérek két nagy művet vezetnek Damaszkuszban: egy óvodát és egy olasz kórházat, ahol értékes és fontos szolgáltatást kínálnak a szíriai népnek, különösen ebben a drámai időszakban.

A nyári táborok Damaszkuszban is jól meg vannak tervezve, és kiválóan működnek az animátorok és a szalézi munkatársak segítségével. Ezeken mintegy 900 fiatal vett részt a várostól távolabb eső területekről is.

Ellentétben számos más várossal, Damaszkusz központja továbbra is viszonylag kevésbé veszélyes, de a helyzet jelentősen romlott az elmúlt időszakban, egyre instabilabb és bizonytalanabb. Itt is érezhető a vízhiány, az áramszünetek, a megélhetési költségek és a munkahelyek hiánya nehezítheti a lakosság életkörülményeit, akik egyre nagyobb számban hagyják el az országot.

A tartományfőnök is találkozott egy csoport fiatalal, akik részt vettek a „Jöjjetek és lássátok” szakmai programban. Ketten közülük úgy döntöttek, hogy meghosszabbítják a szakmai tapasztalatszerzést, részt vesznek a szaléziak életében és segítik őket a mindennapi tevékenységeikben. Damaszkuszban is szerveztek a szaléziak nyári táborát a fiatalok számára. Két csoportban mintegy 140 fiatal vett részt az ötnapos nyári táborokban a hegyek között Kafroun közelében.

Egy csoport damaszkuszi fiatal önkéntes tevékenységet végzett egyes falvakban a libanoni határ közelében. Az önkéntesek másik csoportjának érdekes és tartalmas missziós tapasztalatban volt része, amely egy hónapig tartott. Azon fiatalok számára, akik maguk is rendkívül nehéz és bizonytalan helyzetekben élnek, különösen fontos és jelentős, hogy megtapasztalják az önkéntességet. A nehézségek és veszélyek ellenére ezek a fiatalok azoknak a szolgálatába álltak, akik kevésbé szerencsés helyzetben voltak, mint ők. Ilyen tapasztalatokon keresztül megízlelték az adás örömét, és felfedezték, hogy mennyi jót lehet tenni a békére nevelésen és az együttélésen keresztül.

Forrás: ANS

Formáció

Jani Áron (balra)
és Kirner Gábor (jobbra)
Ábrahám Béla tartományfőnökkel

Genzano Di Roma – Az első fogadalom letétele után

Fogadalomújítás

A kazincbarcikai Avilai Szent Teréz templomban 2015. augusztus 23-án Ábrahám Béla tartományfőnök jelenlétében Kirner Gábor és Jani Áron megújította szerzetesi fogadalmát.

Béla atya prédikációjában a szalézi szerzetesi életről beszélt, amelyet napról napra élni kell. Kiemelte a szerzetesi élet egymástól elválaszthatatlan három elemét, az evangéliumi tanácsokat, vagyis a fogadalmakat, a közösségi életet és az apostoli tevékenységet. E három összhangja jelenti a szalézi szerzetesi hivatás kivirágzását.

Kövári László (jobbra) Szombathelyen
kezdte novícius évét

Ismét novíciátus nyílt Szombathelyen

Tizenöt év után egy évre ideiglenesen újra novíciátus, a szerzetesi újoncok letöltésének helyszíne lesz a szombathelyi szalézi rendház. A rendkívüli lehetőségre a késői elhivatott szerzetes-újonc, Kövári László személye adott alkalmat. László hivatalosan szeptember 1-én kezdi meg egyéves szalézi szerzetesi újoncidejét a szombathelyi szalézi közösségben, Sabu Joseph Puthukulathil novíciusmester vezetésével. László buda-

pesti származású, diplomás pedagógus, hat évig igazgatóként vezette a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskolát, ott nyerte papi-szerzetesi hivatását. Ebben a tanévben együtt éli majd a szombathelyi szalézi közösséggel a szerzetesek napi-rendjét, tevékenységét, imáját, életét.

Új novíciusmester, új novíciusok

A Róma közelében fekvő Genzanóban szeptember 7-én új novíciusmestert iktattak be az olasz Antonello Sanna személyében, aki egyben a közösség új igazgatója is. A genzanói Versiglia Szent Alajos Szalézi Noviciátusba idén két magyar érkezett és kezdte meg a noviciátust: Fekete Csaba és Juhász Márton.

A szertartás keretében az új igazgató és novíciusmester befogadta a tizenhét új novíciust, akik hét ország nyolc tartományából, érkeztek: Spanyolország, Horvátország, Olaszország, Magyarország, Szíria, Portugália és Románia szülöttei. Ahogy Keresztelő Szent János Jézusra mutatott, úgy a novíciusmester is elindítja egy úton a novíciusokat, akik a szerzetesi életre felkészülve teljesen Istennek

adják át magukat, Don Bosco példája nyomán fáradozva a fiatalok lelkének megmentésén. Az ünnepélyes eseményen jelen volt Ábrahám Béla magyar szalézi tartományfőnök is.

Első fogadalom

A Róma melletti Genzanóban szeptember 8-án, az egyéves újoncok végeztével, tizenhárom fiatal tette le első szerzetesi fogadalmát a Szalézi Társaságban a következő mottóval: „Evezz a mélyre, és vessétek ki a hálótokat halfogásra!” (Lk 5,4). Köztük volt Tóth Péter magyar szalézi novícius is.

A szentmisét a helyi Szentháromság-plébániatemplomban Don Leonardo Mancini, a Közép-Olasz Szalézi Tartomány tartományfőnöke mutatta be és ő fogadta be az első szerzetesi fogadalmukat tevő újoncokat Szalézi Szent Ferenc Társaságába.

A bensőséges szertartáson jelen voltak a novíciusok szülei és családtagjai, így a népes Tóth család is Magyarországról. Az ígérettételen a Magyar Szalézi Tartományt Ábrahám Béla magyar tartományfőnök és Depaula Flavio tartományi titkár képviselte.

Genzano Di Roma – A novíciusok új csoportja a két magyar jelölttel

Beszámoló

Szlávik Adél összefoglalója

SYM Don Bosco 200

Már évek óta nagy a sürgés-forgás a Szalézi Családban, hiszen Don Bosco 200. születésnapjára készült a világ 132 országa, ahol a szaléziak jelen vannak.

A készülődésnek, amely 2015. augusztus 10-én az utolsó szakaszához ért, a Magyar Szalézi Tartomány is része volt.

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom világgraszoló, Don Bosco tiszteletére szervezett rendezvénye augusztus 10-én kezdődött Torinóban. Ezen Magyarországot 90 fiatal, szalézi atya, nővér és testvér képviselte.

Útközben azon gondolkodtam, hogy Don Bosco vajon hogyan ünnepelte anno a születésnapjait. Azt tudjuk, hogy amikor névnapja, születésnapja volt, nem várt el ajándékot, mindig ő lepte meg fiataljait. 2015-ben sem tett másként: közel 5000 fiatal lepette meg a találkozás örömeivel.

A világ 53 országából összegyűlt fiatalok tanúskodtak arról, hogy Don Bosco még ma is „él” – a szalézi atyákban, nővérekben, testvérekben és általuk a szalézi fiatalok szívében is velünk van.

2015. augusztus 10-én este érkezett meg a magyar csapat Torinóba. Miután elfoglaltuk a szállásunkat, megkaptuk a ren-

dezvényhez szükséges dolgokat (melyeket a mai napig szívesen veszünk elő) és közösen kezdtük meg a kalandot Don Bosco városában.

Másnap a torinói sportcsarnok előtt hatalmas tömeg gyűlt össze, a világ szinte minden nemzetének zászlaja lobogott a levegőben. Nem minden kiáltást értettünk, de volt egy közös név, amire mindenki felkapta fejét és közösen skandáltuk: „DON BOSCO!” Megkezdtek az ismerkedést a várakozó fiatalokkal, kaptak a fényképezőgépek, elkezdődött a maratoni selfie-gyűjtés.

A sportcsarnokba érve a hangulat már a tetőfokára hágott, a bansok, közös énekek még jobban összehozták a jelenlévőket.

Don Bosco nagyszerű szervező még a mennyországból is, megajándékozott minket rengeteg találkozással. A Szalézi Család olyan személyeivel ismerkedhetünk meg, akik ma is elhozzák nekünk Don Bosco lelkiiségét. Az első napon Luc van Looy szalézi püspök, majd Yvonne Reungoat generális anyja, Ángel Fernández Artime rendfőnök atya, és az a több ezer fiatal, akikkel együtt vettünk

részt a programokon.

Minden napot a sportcsarnokban kezdtünk, izgalmas animációkkal, előadásokkal és beszélgetésekkel ismerhettük meg a szalézi lelkiiséget. A délutánokat Don Bosco megismerésével töltöttük, bejártuk azokat az utakat, amelyeket ő járt be, nem kis nehézségek árán. Eljutottunk Torino város más szentjeihez is, például Cottolengo Szent Józsefhez.

2015. augusztus 15-én a közel 6000 résztvevővel együtt mi is elindultunk gyalogosan Colle Don Bosco felé Ángel Fernández Artime rendfőnök és Yvonne Reungoat generális anyja vezetésével, hogy Don Bosco születési helyén ünnepeljük 200. születésnapját. Az útközben megeredő eső sem tántorított el bennünket, de sajnos a tervezett program a kedvezőtlen időjárás miatt átalakult, a szabadtéri virrasztás helyett egy csodálatos élményben lehetett részünk. Az eső miatt minden résztvevőt fedett helyekre tereltek, hogy majd éjszaka ott térjünk nyugovóra. Azt hiszem, ennek a napnak az összefogás volt a neve. Mindenki igyekezett segíteni a másokon, száraz ruhával,

Kurdi Kata

Buona festa!

Az elmúlt hetet Olaszországban tölthettük lelkes magyar csapatunkkal, ugyanis vasárnap, augusztus 16-án ünnepeltük Don Bosco kétszázadik születésnapját. E bicentenáriumi év alkalmából megrendezésre kerülő egy hetes SYM DON BOSCO ünnepségen több ezer fiatal vett részt a világ szinte minden tájáról. A szombati napon indult meg a hatalmas tömeg zárandókata Colle Don Bosco felé, Giovanni szülőházához, azonban utunkat végig esőzés kísérte. Mindezek okán a szombat estére tervezett hatalmas műsor, és ünnepség elmaradt, illetve a szabad ég alatt sem tudtunk aludni. A reménytelennek tűnő helyzet azonban a legcsodálatosabb dolgot eredményezte; annak a több ezer fiatalnak, akik alvóhely nélkül maradtak aznap éjszakára, mégis tető került a fejük fölé. Colle Don Bosco minden zuga megtelt fiatalal, hangos szóval, énekkel és vidámsággal. Szállást kaptunk a folyosókon, a dísztermekben, az előcsarnokokban, a lépcsőkön... mindenhol ahol ember elfért; a kápolnában, és a templomban is. A Bazilikába lépve mindenkit olyan látvány fogadott, amit Don Bosco Atyánk születésnapján el lehet képzelni; fiatalok töltötték be az egész teret, s az ő nevetésük már-már el is feledtették velünk, hová is érkeztünk. Hiszen valóban, ez a hely nem csak az imára való, nem csak a csöndre, a tisztaságra és a jóra. Ide jön minden megtévedt lélek és ide jön minden otthonosan. Itt találtak szállást a megfáradtak; itt aludtak, ettek, nevettek és zenéltek. Akár az ajtóban fekve, a padokon, de még az oltárnál is, helyet kaptunk mindannyian. Mert Don Boscót ünnepeltük; ő hívott meg minket, őhozza tartozunk. Tudta, jó helyre küld minket, ahol mindig lesz számunkra hely, és ahová bármikor befogadnak. Ez az Isten háza.

egy-egy jó szóval, mosollyal.

Este, mielőtt összegyűltünk volna a téren, rendfőnök atya és a generális anya körbelátogatták a szállásokat. Mindenhol igazi Don Boscóként és Mazzarello Máriaként beszéltek a fiatalokhoz, biztatást, erőt adva a megfáradtaknak.

A magyar csapatnak sikerült egy órácskára összejönni és átadni egymásnak az élményeiket, tapasztalataikat. Majd éjfél előtt megtelt a bazilika előtti tér, és elkezdődött a szülinapi ünnepség. Nem számított az eső, hideg, mindenki együtt ujjongott, énekelt mikor éjfél utótt az óra és Don Bosco betöltötte 200. születésnapját.

Augusztus 16-án verőfényes napsütésben kezdődött el az ünnepi szentmise a bazilika előtti téren. Erre a napra már nem csak az 5000 fiatal érkezett, hanem más Don Bosco tisztelek is részt vettek a világ minden tájáról. A meglepetések még ezen a napon sem maradhattak el, élőben közvetítették nekünk Ferenc pápa üzenetét, aki áldását adta az ünneplő tömegre és a Szalézi Családra.

Sokan kérték, hogy meséljük el, milyen volt ez az egy hét.

Nagyon nehéz szavakba önteni, a rengeteg fiatal jelenléte, a találkozások, a közös étkezések, nevetések, mind-mind azt jelentik, hogy Don Bosco lelkesége még ma is működik!

Hálásan köszönöm, a többi magyar résztvevő nevében is, a Magyar Szalézi Tartománynak, szalézi atyáknak, nővéreknek, testvéreknek, akik elkísértek minket, hogy ebben a csodában részesülhettünk!

Szaléziakkal a Szerzetesek terén

A megszentelt élet évének központi eseménye Magyarországon a Szerzetesek tere elnevezésű, kétnapos rendezvény volt, amelyet szeptember 18–19-én tartottak Budapest belvárosában, a Március 15. téren. Az esemény mottója: „Veled együtt vagyunk rendben!” Ennek a gondolatnak a jegyében hívtak a szerzetesek mindenkit egy rövid találkozásra, ahol bemutatták életüket, szolgálatukat, különböző tevékenységeiket.

A rendezvény nyitó napján, pénteken a Szerzetesek tere résztvevőit a magyarországi szerzetesek nevében Labancz Zsolt SP, a Férfi Szerzetes-elöljárók Konferenciájának elnöke a köszöntötte. A Szentatya ajándékát Alberto Bottari de Castello apostoli nuncius adta át. „Üzenetünk van számotokra” – e szavakkal értesítették a Vatikánból arról, hogy Ferenc pápa videóüzenetben fordult a megszentelt élet évét a mai rendezvénnyel is ünneplő magyar szerzetesekhez.

A nuncius szerint a Szerzetesek tere olyan modern forma, amely megfelel annak, amit a mai ember a találkozástól elvár. Kihangsúlyozta azt, amit Ferenc pápa mondott: ajándék ez az év, esély arra, hogy megismertessük a megszentelt élet, az Úrral való bizalmas együttlét kincsét, és a találkozásban ezt át is tudjuk adni a körülöttünk élőknek.

Ferenc pápa a rendezvény résztvevőinek címzett videóüzenetében így buzdított: „Kérjete az Úrtól együttérzésre képes szívet, hogy le tudjatok hajolni az emberek testi-lelki sebeihöz, és sokakhoz el tudjátok vinni Isten vigasztalását.”

A Szentatya szavait magyar nyelven Labancz Zsolt SP tolmácsolta.

Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek beszédében kiemelte, hogy ha látjuk magunk körül a különböző szerzetesi ruhákat, habitusokat, tudjuk, hogy sajátos életforma, szabályzat áll ezek mögött. A szerzetesek élete különleges és erőteljes jel a megszentelt élet évének kommunikációjában és fontos, hogy hangsúlyt adtak a szerzetesség bemutatásában a látható jelek szerepeltetésének.

Az érsek kihangsúlyozta, hogy a szerzetesek minden lépése, szava, amit tesznek és mondanak, arról tanúskodik, hogy van valaki, aki nagyobb, mint az egész, érzékszerveinkkel tapasztalható világ, és nélküle semmi értelme sem volna cselekedeteinknek.

A megnyitón műsort adott a Marosszéki Kodály Zoltán kórus, majd Bösze Ádám beszélgetett a *Rendben vagyok* kampány szerzeteseivel.

A beszélgetés után a kivilágított nagyszínpadon felcsendültek a Gyermekek fénye című, Don Bosco életét bemutató rockopera erőteljes dallamai. A zsúfolt nézőtér előtt a komáromi MagyaRock Dalszínház művészei ismét remekeltek.

Az est folytatásában táncházat tartottak a Hencidával, majd esti áldás zárta a napot Maczkó Mária népdalénekezéssel.

A téren Ábrahám Béla tartományfőnök mellett több szalézi szerzetes, Don Bosco nővér, szalézi munkatárs és fiatal is jelen volt a budapesti és távolabbi rendházakból is, akik együtt így szép számban képviselték a magyar Szalézi Családot.

A rendezvény második napja a beszélgetések és találkozások ideje volt. A különböző, szerzetesek által gyártott termékeket árusító sátrak sorában örömmel ismerhettük fel a Don Bosco Kiadó standját, ahol szalézi könyveket, kiadványokat vásárolhattak az érdeklődők.

A délelőtti programsávon a mogyoródi animátorok léptek fel Jézus-arcot festő jelenetükkel, az *Iskola a szabadban* elnevezésű sátorban a kazincbarcikai szaléziak tartottak egy vidám, szalézi órát. Rózsafüzért imádkozhattunk a Don Bosco nővérekkel, a piarista gimnáziumban pedig értesülhettünk a szalézi rend magyarországi építkezéseiről 1991-től napjainkig Ónodi Gábor szalézi munkatárs és csapatának előadásából.

Fél hatkor került sor a gregorián szentmisére, amelynek főcelebránsa Dobszay Benedek ferences provinciális volt; a homíliát Kocsis Fülöp görögkatolikus metropolita mondta. Kitért arra, hogy a szerzetesek olyan emberek, akik az élet kuszaságaira radikális választ adtak az elköteleződésükkel, teljes életükkel felkelnek Isten hívására.

VELED EGYÜTT
VAGYUNK RENDBEN

Tanév eleji gondolatok egy beszélgetés kapcsán

Szeptember elsején új tanév kezdődik. Ez sokak számára örömet, a rég nem látott barátokkal való találkozást, az iskolát kezdőknek az izgatott várakozást, a már sok iskolai kudarcot megélt gyermekeknek, fiataloknak pedig újabb szorongást, a tanulás miatti családi perpatvart jelenti. A pedagógusoknak a tanév eleji adminisztrációs, tervezési, szervezési, tanórákra való felkészülési stb. munkájuk mellett egy rácsodálkozás is a már ismert tanulóikra, hiszen közülük sokan komoly testi és pszichikai fejlődésen estek át. Körükből többen nyári munkát is vállaltak, amelyek a tanulásához, munkához való viszonyukat is megváltoztathatták.

Sokszor elgondolkodom azon, hogy gyakran miért eredménytelen az iskolai nevelés a tanulás és a munka megszeretetésében, miért nem tud összefogni a család és az intézmény. Természetesen én is tisztában vagyok azzal, hogy ennek komoly történeti okai is vannak, hogy sokféle szemlélet, értékrend képviselteti magát a szülők, és pedagógusok körében s ez utóbbi jellemzi az iskolák többségét, még egy intézményen belül is.

Nyáron egy baráti társaságban szóba került a győri Rába gyár fénykorát (háború előtti és utáni időszakban is!) és egykori vezetőjének, a sokak által csak Vörös Báronak nevezett Horváth Ede személyiségét idéző témakör. Győri barátnőm ismerve szalézi kötődésemet megemlítette azt is, hogy az egykori vezetővel készített életrajz és interjúkötetből kiderült, hogy Szombathelyen a szaléziak által fenntartott iskolába járt. Kértem, hogy hozza el ezt a könyvet, az alábbiakban ebből idézek:

„Az elemi iskola második osztályától kezdve a szombathelyi erdei iskolába íratlak be. Ez bentlakásos iskola volt, évenként mindössze két hét szabadsággal. Szigorú intézet a szalézi rend irányítása alatt. A gyerekek jelentős része állami gondozásban élő árva volt, de sok privát gyerek is lakott az otthonban.”
„Hat éven át éltem itt, és megmondom őszintén, gyakran még a lehetséges két hetekre sem mentem haza, pedig az mindig nyárra esett, inkább bent maradtam és segítettem a tatarozásnál és más nyári

munkákban.” „Ebben az iskolában én készítettem el – rajz után – azt a gyönyörűen mintázott siléctet, amit az iskola József királyi hercegnek ajándékozott. Volt ennek az iskolának politechnikai műhelye, képtára, kápolnája, és a tanítókkal, nevelőkkel való szüntelen együttlét révén legalább ötször annyi tudásanyagot kaptunk, mint amennyit ma, a hasonló korú gyerekek.” (Horváth, 1990, 11)

Feltehető a kérdés: mit várok a pedagógusoktól, hogy reggeltől estig intézményen belüli nevelőmunkát végezzenek, ne legyen családjuk, hogy tanítványaik körében csak rájuk figyelhessenek, a neveltjeikért szenteljék életüket? Természetesen nem erről van szó, hiszen az Egyház és azon belül is a szerzetesrendek által fenntartott iskolák már többségében világi pedagógusokat alkalmaznak. De a tanórák és tanórákon kívüli tevékenységek alatt, ha maximálisan a gyerekekre, fiatalokra tudunk figyelni, akkor jobban megismerhetjük őket, ha kell a sikereket is megalapozó szakmai-emberi segítséget, támogató személyes kapcsolatokat tudunk kialakítani. A személyes kapcsolat gyakran a tanító, tanár modelljét követve a gyermekben ugyanazt az érdeklődést is felkeltheti, amely a számára mintát nyújtó pedagógusban él. Ugyanakkor a fenti idézetből illetve más, a szalézi iskolákra, az általuk szervezett oratóriumokra vonatkoztatva is láthatjuk a tevékenységeknek azt a széles skáláját, amelyet az oktatásban és a szabadidős tevékenységekben biztosítottak. Az eredményesség garanciáját jelentette az is, hogy pedagógusaik, a műhelyeket vezetőik és szabadidős nevelőik, a szalézi munkatársak a maguk területén naprakész ismeretekkel, gyakorlati tapasztalatokkal, kísérletező kedvvel rendelkeztek. Mindezen feltételek mellett a jó képességű és teljesítményű, illetve a kevésbé eredményes gyermekek és fiatalok is megtalálhatták a számukra örömet és fejlődést is nyújtó tevékenységeket. Miért nem találkozunk a visszaemlékezésekben a környezettel szembeni felelőtlenséggel, rongálással, erre is választ kaphatunk: „Minden reggel tanítás előtt megvizsgálták öltözkünk tisztaságát, a cipőnket, még hosszú nadrágunk élének is kifogástalanul kel-

lett állnia. Ezt úgy értük el, hogy esténként a matrac alá tettük és rajta aludtunk.” (Horváth, 1990, 11) Mint a fenti idézetből is kiderül, segíthettek a nyári tatarozásban, takarításban. Ez utóbbi ugyan nem volt kötelező, de biztos, hogy voltak olyan gyermekek, akiket ez a munka is vonzott, újdonságot, próbálkozási lehetőséget biztosított számukra. Az olvasó most felháborodottan mondhatja, hogy azért az iskolából már ne formáljunk katonaságot és ezzel egyet is értek, de a külső rend, az egyéni szükségleteket is figyelembevevő támogató, szereteteli nevelői következetesség, mind, mind hozzájárul a belső rendhez, a környezetért-közösségért végzett saját munka pedig, annak eredményeinek megőrzéséhez.

Don Bosco a „fiatalokkal főleg szünetek (tanórák közbeni, kirándulások, nyári táborok, osztályrendezvények, stb. /a szerző megjegyzése!) alatt való egyszerű, bensőséges viszony kialakítását” javasolja a nevelőknek. Majd hozzáteszi: „Egyszerűség nélkül a szeretet nem nyilvánul meg, szeretet nélkül pedig nincs bizalom. Aki azt akarja, hogy szeressék, meg kell mutassa, hogy szeret.” (Russo, 2006, 58) Ez és a közös élmény lesz az alapja annak az elvárásnak, hogy iskoláinknak is szorosabb kapcsolata legyen saját közösségeivel, a szülőkkel.

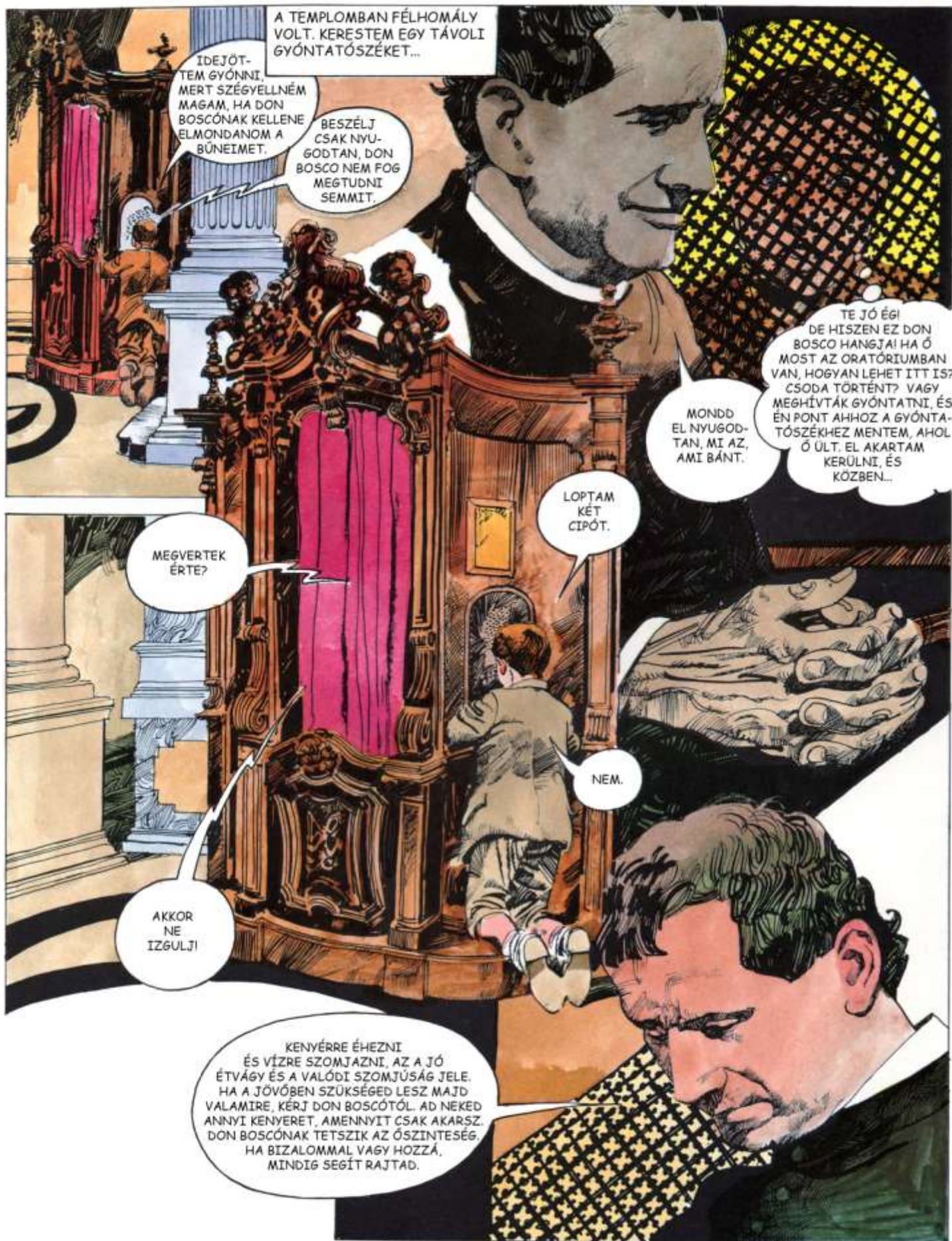
Pedagógusok, szalézi munkatársak, szerzetesek és más segítők nem feledhetjük, amit Don Bosco is egész életével közvetített felénk, hogy:

„Az embernek fölséges hivatása van.
Valami isteni mag van elvetve benne.”
(II. Vatikáni Zsinat)

Felhasznált irodalom:

Russo C. (2006). *Don Bosco találkozása a fiúkkal. A szalézi nevelési módszer titka. Don Bosco Kiadó, Budapest*

Horváth Ede (1990). *Én volnék a Vörös Báro? Idegenforgalmi Propaganda és Kiadó Vállalat*

A TEMPLOMBAN FÉLHOMÁLY
VOLT. KERESTEM EGY TÁVOLI
GYÓNTATÓSZÉKET...

IDEJÖT-
TEM GYÖNNI,
MERT SZÉGYELLNÉM
MAGAM, HA DON
BOSCÓNAK KELLENE
ELMONDANOM A
BÜNEIMET.

BESZÉLT
CSAK NYU-
GODTAN, DON
BOSCO NEM FOG
MEGTUDNI
SEMMIT.

TE JÓ ÉGI
DE HISZEN EZ DON
BOSCO HANGJAI HA Ő
MOST AZ ORATÓRIUMBAN
VAN, HOGYAN LEHET ITT IS?
CSODA TÖRTENT? VAGY
MEGHÍVTÁK GYÓNTATNI, ÉS
ÉN PONT AHHOZ A GYÓNTA-
TÓSZÉKHEZ MENTEM, AHOL
Ő ÜLT. EL AKARTAM
KERÜLNI, ÉS
KÖZBEN...

MONDD
EL NYUGO-
D-TAN, MI AZ,
AMI BÁNT.

LOPTAM
KÉT
CIPŐT.

MEGVERTEK
ÉRTE?

NEM.

AKKOR
NE
IZGULJI

KENYÉRRE ÉHEZNI
ÉS VÍZRE SZOMJAZNI, AZ A JÓ
ÉTVÁGY ÉS A VALÓDI SZOMJÚSÁG JELE.
HA A JÖVŐBEN SZÜKSÉGED LESZ MAJD
VALAMIRE, KÉRJ DON BOSCÓTÓL. AD NEKED
ANNYI KENYERET, AMENNYIT CSAK AKARSZ.
DON BOSCÓNAK TETSZIK AZ ÓSZINTESÉG.
HA BIZALOMMAL VAGY HOZZÁ,
MINDIG SEGÍT RAJTAD.

A KÖVETKEZŐ ÉVBEN FRANCESCO MÁR MÁSODIKOS VOLT. AZ EGYIK SZÜNETBEN HÍVATTÁK A PORTÁRA, MERT ÉDESANYJA MEGLÁTOGATTA.

ÉDESANYÁM, MI TÖRTÉNT?

SEMMI, FIAM. TE TUDOD, HOGY SZEGÉNYEK VAGYUNK, ÉS A GONDNOK ÚR AZT MONDTA, HA NEM TUDJUK FIZETNI A HAVI TARTÁSDÍJÁT, HAZA FOG KÜLDENI.

AZ ÉDESANYJA BESZÉLT DON BOSCÓVAL. A SZÜNETBEN MÁR VIDÁMAN VÁRT RÁ A PORTÁN.

LÁTOD, FIAM, MÁR NEM SÍROK. VOLTAM DON BOSCÓNÁL, AKI AZT MONDTA: „MONDJA MEG A FIÁNAK, HOGY HA A GONDNOK KITESZI AZ AJTÓN, JOJJON BE ÚJRA A TEMPLOM AJTAJÁN HOZZÁM, ÉN BIZTOS NEM FOGOM ELKÜLDENI.”

AZNAP ESTE A GONDNOK MAGÁHOZ HÍVATTA, DE FRANCESCO NEM HOZZÁ, HANEM DON BOSCÓHOZ SIETETT.

FRANCESCÓNAK ELÁLLT A SZAVA, MERT TUDTA, MILYEN KESERVES MÓDON JUT HOZZÁ DON BOSCO MINDEN EGYES LÍRÁHOZ. MINDEN AJTÓN BEKOPOGTATOTT ALAMIZSNÁÉRT. A LÁBA DAGADT VOLT A LÉPCSŐMÁSZÁSTÓL. SZÁMOS AJTÓN HIÁBA KOPOGTATOTT, CSAK ELUTASÍTÓ VÁLASZOKAT KAPOTT. ÉS MINDEZ CSUPÁN DON BOSCO VÉGTELEN SZERETETEBŐL FAKADT.

ÉN VAGYOK, FRANCESCO PICCOLLO.

LÉPJ CSAK BEI ÍROK EGY ELISMERVÉNYT, HOGY ÉDESANYÁD KIFIZETTE A TARTÁSDÍJÁT AZ EGÉSZ ÉVRE. EZT ADD ÁT A GONDNOKNAK, ÉS MINDEN EL VAN INTÉZVE.

NEM!

ELMÚLT ÚJABB HÁROM ESZTENDŐ.
FRANCESCO MÁR ÖTÖDIKBE JÁRT.
EGYSZER AZ UDVARON, SÉTA
KÖZBEN FÉLREVONTA DON BOSCÓT,
ÉS A FÜLÉBE SÜGTA:

SZERETNÉK
ÖNNEK EGY AJÁN-
DÉKOT ADNI.
GONDOLOM,
ŐRÜL MAJD
NEKI.

MIT
AKARSZ NEKEM
AJÁNDÉKBA
ADNI?

FOGADJON
EL ENGEM!

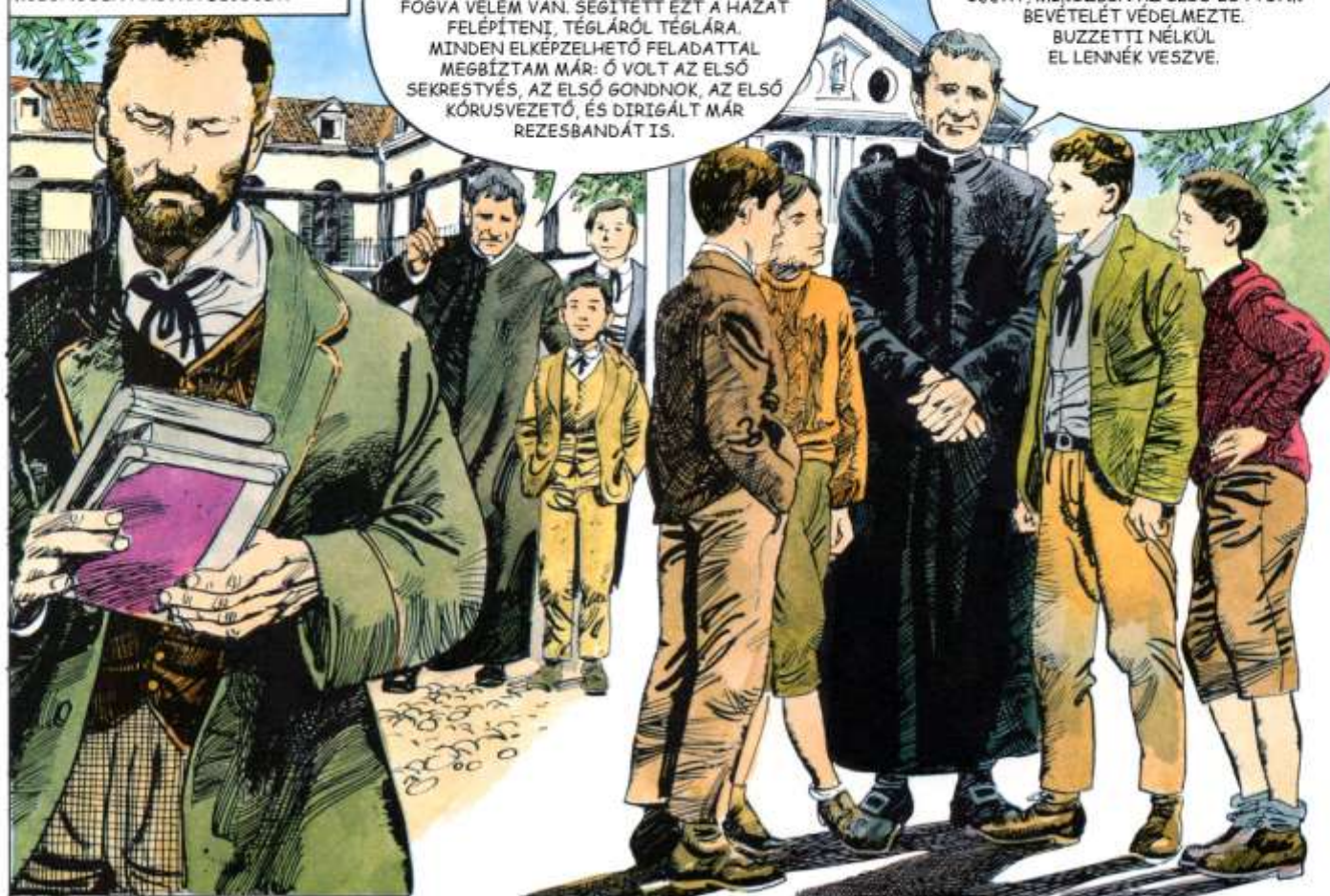
KÖSZÖNÖM.
NEM ADHATTÁL
VOLNA KEDVESEBB AJÁN-
DÉKOT. ELFOGADOM, DE
NEM MAGAMNAK, HANEM
FELAJÁNLLAK TEGED
AZ ÚRNAK ÉS A
SZÜZANYÁNAK.

FRANCESCO PICCOLLO
SZALÉZI PAP LETT ÉS
30 ÉVEN ÁT DOLGOZOTT
SZICILIÁBAN MINT
TANÁR, IGAZGATÓ, VÉGÜL
MINT TARTOMÁNYFŐNÖK.
DE DON BOSCÓNAK NEM
CSAK PAPOKRA VOLT SZÜK-
SÉGE, HOGY SEGÍTENI
TUDJON A FIATALOKON,
HANEM SZERZETES
TESTVÉREKRE IS.

BUZZETTI JÓZSEF SZERZETES
TESTVÉR VOLT, AKIT DON BOSCO
KÜLÖNÖSEN NAGYRA BECÜLT.

LÁTTÁTOK AZT A VÖRÖSSZAKÁLLÚ
EMBERT? TIZENEGY ÉVES VOLT, AMIKOR
ELJÖTT OTTHONRÓL. AKKORIBAN ALAPÍTOTTAM
AZ ORATÓRIUMOT, ÉS Ő AZ ELSŐ NAPTÓL
FOGVA VELEM VAN. SEGÍTETT EZT A HÁZAT
FELÉPÍTENI, TÉGLÁRÓL TÉGLÁRA.
MINDEN ELKÉPZELHETŐ FELADATTAL
MEGBÍZTAM MÁR: Ő VOLT AZ ELSŐ
SEKRÉSTYÉS, AZ ELSŐ GONDNOK, AZ ELSŐ
KÓRUSVEZETŐ, ÉS DIRIGÁLT MÁR
REZESBANDÁT IS.

EGYSZER EGY FOGADÓBAN MEGVÉDETT,
AMIKOR ORVUL RÁM TÖRTEK ÉS MEG
AKARTAK VERNI. ELVESZTETTE AZ EGYIK
UJJÁT, MIKÖZBEN AZ ELSŐ LOTTÓNK
BEVÉTELET VÉDELMEZTE.
BUZZETTI NÉLKÜL
EL LENNÉK VESZVE.

DE EGY NAPON BUZZETTI VÁLSÁGBA KERÜLT.

DON BOSCO, NEKEM EL KELL MENNEM.
MOST A KISPAPOK NEVELIK A FIÚKAT, AKIKET
ÉN TANÍTOTTAM KANÁLLAL ENNI ÉS AZ ORRUKAT
KIFÚJNI, ÉS MOST NEKIK KELL ENGEDELMESKEDNEM.
ÚGY ÉRZEM MAGAM, MINT
A KOCSIN AZ ÖTÖDIK KERÉK.
A TESTVÉREIM TALÁLTAK
NEKEM MUNKÁT.

ÉS EZ
MILYEN MUNKA?
LESZ JÓ FIZETÉSED?
NINCSE PÉNZED;
DE KEZDET BEN
BIZTOS LESZNEK
KIADÁSAID

TE JOBBAN ISMERED
EZT A KASSZÁT, MINT ÉN.
VEGYÉL BELŐLE ANNYSIT,
AMENNYIRE SZÜKSÉGED VAN, HA
NEM ELEGENDŐ. SZÓLJ, MI KELLENE,
ÉS ÉN MEGSZERZEM NEKED.
NEM AKAROM, HOGY
MIATTAM HIÁNYT
SZENVEDJ.

MI MINDIG
JÓL MEGÉRTETTÜK
EGYMÁST. REMÉLEM,
HOGY NEM FOGSZ
ELFELEJTENI
SOHA.

NEM, NEMI
NEM TUDOM ITT
HAGYNI DON BOSCO!
ÖRÖKRE ÖN
MELLETT
MARADOK.

BUZZETTI MARADT: MEGBÍZHATÓ, HÜSÉ-
GES, SEGÍTŐKÉSZ, AKI A NEHÉZ PERCEK-
BEN MINDIG JELEN VAN

AZ „OLASZ KIRÁLYSÁG” KIKIÁLTÁSA
UTÁN ITÁLIA TÖRTÉNELMÉNEK KEREKE
CSAK NEHÉZKESEN LENDÜL TOVÁBB.
A 22 MILLIÓ OLASZ KÖZÜL SZAVAZATI
JOGGAL CSAK 400 000 SZEMÉLY BÍR,
DE A VALÓSÁGBAN CSAK 200 000 GYAKO-
ROLJA. A PARLAMENT ÉS A KORMÁNY
VÁLASZTOTT TAGJAI GAZDAG EMBEREK,
NAGYBIRTOKOSOK, AKIK CSAK A SAJÁT
ELŐJOGAikkal TÖRÖDNEK. A SZEGÉNY
EMBEREK TÖMEGEI TUDATLANOK.

FOLYTATJUK...

„Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák.”
(Mt 5,13)

KEDVES FIATALOK!

Augusztusban Don Bosco kétszázadik születésnapját ünnepeltük. Akiikkel együtt mentünk Torinóba, egy fantasztikus ünnepségen vehettünk részt. Öröm volt látni, hogy EGY emberért érkeztek fiatalok a világ minden tájáról. Egy olyan EMBER miatt, aki elég bátor volt ahhoz, hogy kövesse Isten hívását és minden áron hű maradjon az evangéliumhoz. Az az ember, akit ma SZENT-nek hívunk.

Amikor megérkeztünk Colle Don Boscóba, zuhogó eső fogadott bennünket. Sokan a templomban találtak menedéket. Még többen csak a nyitott folyosókon kaptak helyet. Ezek a fiatalok próbálták magukat megvédeni a szakadó esőtől. Nem sokkal később megérkezett a rendfőnök atyánk, Ángel Fernández Artime, és megható volt látni, hogy minden házat és termet kinyitatt, hogy a fiatalok nyugodtan pihenhesse a hosszú zarándokút után. Késő este, az egyik folyosón, teljesen véletlenül néhány percre találkoztam vele. Bemutakoztam, hogy ki vagyok és honnan jöttem, és kérdeztem, hogy van-e valami üzenete a magyar fiatalok számára? Azt mondta, hogy mindig legyünk Don Bosco hű gyermekei és imádkozzuk a rózsafüzért!

Kedves fiatalok! Don Bosco, a rendfőnök atyánk által szól hozzánk. Kérjük Szűz Mária közbenjárását, hogy mint Don Bosco, mi is hűek legyünk Jézushoz. Azt a küldetést kaptátok, hogy újjá alkossátok a világot, a társadalmat, a környezetet. Imádkozom, hogy engedjétek, hogy Isten meghódítson titeket, hogy rácsodálkozzatok Isten kegyelmére a teljes átadásig. Imádkozom értetek és kérem, ha van egy kis időtök, akkor imádkozz értem is! Viva Don Bosco!!!

P. Claudius Misquitta SDB

ANIMÁTOR TALPALÁVALÓ
VAN DER MEER DORKÁTÓL

A FÖLD SÓJA

Ismerős ez a kép? Remélem nektek, akik jártatok képzésre, igen. Ezzel, vagy ehhez hasonlóval találkozunk mindannyian az első képzési alkalmak egyikén. A kérdés pedig az, mi mindennek kell lennie egy jó animátor hátizsákjában?

Kezdődik az ötletelés, mindenki igyekszik valamit fölírni, majd egyeztetjük a listákat. Sorra jönnek a jó megoldások... Jóságos, türelmes, alázatos, őszinte, rugalmas, bizakodó, kreatív, együttműködő, kitartó, figyelmes, szeretetteljes, barátságos stb. Napestig sorolhatnánk. A képzést vezető pedig mindenre bólint, mindennek örül, de tükön ülve várja, hogy elhangozzanak a következő szavak: hívó, Krisztust követő, vallásos...

Az idősebbeknek ez már nem lehet meglepő összetevő, de talán sokszor átsiklunk felette a mindennapokban, sőt elkerüljük a témát. Pedig ez a tulajdonság az,

ami elsősorban és leginkább megkülönböztet bennünket más, a világban működő animátoroktól.

Tudjuk, hogy az animáció szó latin eredetű, „anima”, „lélek” jelentésből származik, jelentése „lelkiesíteni”. Kicsit bővebben azt jelenti, hogy valakik a közösséget valamilyen tevékenységre aktivizálják, lelkesítik, buzdítják, bátorítják, biztatják. Ez ma már egy önálló szakma-

ként is létezik, minimális képzéssel bárki elmeget különböző programokra, rendezvényekre, szállodákba animátornak.

Azonban mi **szalézi animátornak** mondjuk magunkat, **szalézi lelkiségben** vagyunk **együtt a fiatalokkal**, gyerekekkel és **eszközként használjuk** a programokat, játékokat, közösségi alkalmakat, hogy **Isten felé** vezessük a ránk bízottakat. Az animátori lét elengedhetetlen feltétele kereszténynek lenni, és Krisztus szeretetét közvetíteni: ez az, ami megkülönbözteti a szalézi animátort a többiek-től. A tűz, amely munkálkodik az animátor szívében, az Isten iránti szeretet, amely elkíséri az animátort szolgálata minden pillanatában, ez erősít meg bennünket, ezt éljük meg a találkozásokban és adjuk tovább másoknak.

Szeretünk erről megfedkezni, háttérbe szorítani. Gyakorta kihagyjuk a lelki töltkezés lehetőségét. A vasárnapi szentmisét kivéve ritkán vesszük rá magunkat egy szentségimádásra, imaóra-ra, lelkigyakorlatra. Saját magunknak szervezett programjainkon sem toplistás program egy reggeli ima például (és nem azért mert korán van...).

Ha elfelejtjük ezt az alapot, szépen lassan egyszerű programszervezőkké válunk, lelkes önkéntesekké, Lélek nélkül. Ha szalézi animátorok szeretnénk lenni, ápolnunk kell a kapcsolatunkat Istennel, hiszen, ha ez a kapcsolat megkopott, hogy mutatjuk meg a ránk bízottaknak, kihez és merre megyünk?

Don Bosco kitaposta előttünk az utat, csak követnünk kell. Imádkozzunk a Szűzanyához, kérjük az ő segítségét, közbenjárását, járuljunk a szentségekhez! Jézus ezt mondta a tanítványainak: „Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák.” (Mt 5,13)

Ne engedjük, hogy ízetlenné váljunk!

Adventi Lelkigyakorlatok

Ifjúsági (17 év felett)

November 27-29.

Serdülő (12-17 év között)

December 4-6.

Helyszín:

Péliföldszentkereszt

Költség: 5000 HUF

www.szalim.hu

FIATALOKAT KÉRDEZTÜNK...

Szokásunkká kezd válni, hogy kérdésünkkel minden alkalommal megkeressünk néhány, a szaléziak közelében élő fiatalot. Ez alkalommal kifejezetten aktív, fiatal animátorokat kérdeztünk.

Kérdés: Melyek azok a momentumok, amelyek elindítottak és megtartanak jelenleg az animátor létben?

Alapvetően a társaság az, ami benn tart engem az animátorok között. Lenyűgöző számomra, hogy ennyien egy közös jó dolgot tudunk csinálni, pláne önkéntes alapon. Megtartó tapasztalat volt idén nyáron, amikor Olaszországban voltunk. Egy kicsit már elfáradtam a sok szalézi programban, de az a sok Don Boscóhoz tartozó fiatal és a szaléziak, akikkel ott találkoztam és beszéltem, több mint visszahozták a kedvemet. Teljesen ismeretlen emberek voltunk ott a világ másik végéről is akár, de mégis volt egy közös fontos része az életünknek, Don Bosco, és olyan érzés volt, mintha már rég barátok lettünk volna.

Fekete Barnabás, Nyergesújfalu

Én kiskoromban kezdtem járni a szalézi nyári táborba, ott ismertem meg az animátorokat és ott találkoztam először magával a szalézi lelkeséggel, bár igaz, akkor még nem igazán tud-

tam, hogy pontosan mit is jelent ez. Az akkori segítők és animátorok számomra példaképek voltak, mindig is nagy hatással voltak rám, rájuk akartam hasonlítani; én is akartam labdát kiadni a „játékosból”, és szerettem volna, ha felnéznek rám. Nagyon menőnek tartottam őket. Így alakult, hogy amikor képzést hirdettek, gondolkodás nélkül az egyik barátnőmmel azonnal jelentkezünk is. A képzés során egyre elhivatottabb lettem eziránt az életforma iránt, egyre közelebb éreztem magamhoz Don Boscót és a fiatalokat. Azóta, ugyan voltak mély völgyeim, sokszor szorultam segítségre, de a társaság és a lelkiség vonzereje mindig vissza tudott hozni, akármilyen mélyen is voltam, töretlen lelkesedéssel tagja vagyok a Szalézi Családnak és azon belül is a balassagyarmati animátor közösségnek. Úgy gondolom, hogy a szalézi maga egy „életérzés”.

Pribeli Dorina, Balassagyarmat

Amikor elkezdtem a képzést, még nem volt több animátornak lenni számomra, mint egy jó közösségbe tartozni és egy közös célon dolgozni a barátaimmal együtt, de mára ez korántsem ilyen egyszerű. Olyan embereket kaptam a közösség által (szaléziak, idősebb animátorok, barátok), akik bíztak/bíznak abban, hogy én képes vagyok ezt csinálni. Személyes kapcsolat van velük, ismernek és a képességeimet, talentumaimat erősítik bennem. Ez egy megtartó közösség, akiktől rengeteg pozitív impulzus ér, amit a gyerekeknek tovább szeretnék/szeretnék adni, valahogy így viszonzva azt, amit én itt kaptam/kapok. Don Bosco is mindenkit személyesen ismert, azért tudta őket ilyen hatékonyan megfogni, majd Isten felé vezetni. Hosszú távon nekem is ez a célom. Animátorként ígéretet tetünk mind magunk, mind a társaink, mind pedig Isten felé, ennek az ígéretnek teszünk eleget azzal, hogy Istent és önmagunkat egyre inkább megismerve tudjuk a ránk bízott fiatalokat is a jó irányba terelgetni.

Császár Eszter, Óbuda

Szalézi munkatársak

Bángi-Magyar Anna

Közösségi Fórum

Az óbudai szalézi munkatársak kezdeményezésére újra Közösségi Fórumot tartottak a szalézi kápolna udvarán szeptember 6-án.

Az évente megrendezésre kerülő program célja, hogy látható módon megjelenjenek a kápolnához tartozó aktív közösségek, lehetőség legyen velük találkozni, beszélgetni. Ez alkalommal 11 csoport várta az érdeklődőket, és Don Bosco élete és műve ihlette játékokkal készültek a gyerekek és a felnőttek számára egyaránt.

Mindezt Don Bosco biztató szavai foglalták keretbe: „Egyikünk java legyen mindenkié!”, hiszen manapság oly gyakran a javakon csak tárgyi dolgokat értünk. Pedig ha egy kicsit megpróbálunk a másik mosolya, derűje mögé nézni, hogy miből ered a jókedve, kitartása, sokszor bizony közösségi javakat találunk: együttműködést, meghallgatást, segítsé-

Hisz mindannyiunk javára válik, ha megosztjuk örömeinket. Így megsokszorozódik az, és nagyobb közösségünk mindig megújuló erő forrása lesz. S ahogy Don Bosco tanácsa folytatódik: „Mint mindenki kárát távolítsuk el közösen a rosszat!” – ezáltal teret engedhetünk az Atyai Szeretet kibontakozásának és megjelenésének az emberek közt.

Az udvaron élénk beszélgetések közepette játszott a gyereksereg. Igyekeztünk a játékok által az együttműködésre, a Szűzanya pártfogására, a folyamatos imára, az egymásra való odafigyelésre felhívni a figyelmet. De szükség volt ügyességre, leleményességre is. A szerzett pontokat a büfében válthatták be a játékosok.

Örömmel látjuk, hogy évről évre szorosabb az együttműködés a csoportok között. Továbbra is szeretettel várunk mindenkit, aki tevékenyen szeretne részt venni a kápolna és lakóhelyünk életében! Sokszínűségünk adjon bátorítást, hogy életünket, gondolatainkat merjük megosztani másokkal, s együtt növekedjünk az Úr szemében!

Szalézi munkatársak

Bárgi-Magyar Anna és Rác Zs. Enikő

A közös idő ajándékai

Az együtt töltött idő kegyelmi ajándékaira hívta fel a figyelmet az óbudai szalézi kápolna Közösségi Tábora, amelyet júliusban tartottunk Sikondán, a Mecsek oldalában meghúzó kis településen.

Az idő, amelyet a közösség tagjai egymásra szánnak, és az idő, amelyet a szerzetesek Istennek tetsző szolgálattal töltenek egyformán fontos, vegyük észre!

Az idő, amelyet együtt töltünk, ajándék lehet, amennyiben figyelemmel és nyitott szívvel fordulunk egymás felé. Tehát ez az öt nap nem csak a családtagoknak volt ajándék, hogy a munkából és otthoni rutinból kiszakadva, játékkal, kirándulással, aktív jelenléttel forduljanak a szülők a gyerekeik felé, hanem ajándék volt a többi résztvevőnek is, akik bizalommal lehettek egymás iránt akár személyes kérdésekről, akár viccelődésről volt szó. Örömmel tölt el bennünket, hogy minden évben eljönnek velünk egyedülálló társaink is, így a közösség befogadó szeretetét tapasztalhatják meg a táborban.

A felnőttek részére szóló beszélgetéseken a Családszinódus keretében felmerült kérdések adták a kiindulópontot. Akármilyen aspektusát vizsgáljuk a házasságnak, mindenképpen megjelenik benne a nagyobb közösségben megjelenő felelősségünk a példaadás terén. Az idő, amit ketten – hármasban Istennel – együtt töltünk, felelősségteljes, de szentségre vezető út lehet. Ez az idő nem csak kettőnké, hanem kisugárzása révén másoké is.

Minden alkalomra egy-egy házaspár készült, s saját tapasztalataik megosztása révén invitálták a résztvevőket megnyilatkozásra, hogy segítséget, támaszt kapjunk saját házasságunk kiteljesítésében, vagy más, szükségben lévő házaspárok megsegítésében, kísérésében. Beszéltünk családok különböző kulturális hátteréről, az ezekből fakadó problémákról, hogy hogyan támogassuk és erősítsük meg a hívő, házastársi kötelékekhez hűséges családokat. Igyekeztünk újra felhívni a figyelmet arra, hogy élő valóság legyen életünkben a Szentírás, a hálaadó ima, a szentségekhez való járulás, s hogy mindez hogyan tud bennünket átsegíteni a nehézségeken. A jövő nemzedék iránti felelősségünkéről is szót ejtettünk, hogy példaadással, imával, hogyan tudjuk segíteni őket, hogy megtapasztalhassák a tisztaságból és az egymás iránti hűségből fakadó megtartó erőt.

A tábor másik vezérfonalát pedig a Szerzetesek Éve adta. Meglátogattuk a magyarszéki karmelita kolostort, ahol nyitott szívvel várták a nyüzsgő vendégeket. Beáta nővér segítségével betekintést nyertünk a nővérek életébe, akiknél látszólag lelassul az idő. A karmeliták ugyan világból kivonulva élnek, de imá-

ban hordozva az embereket viszik az Úr elé nap mint nap kéréseinket, hálaikat. Az állandó imádságos légkör emlékezteti a látogatót is arra, hogy tettei is szolgálatban végzett imák lehetnek.

Ehhez kapcsolódik az abaligeti plébánián tett látogatásunk is. Itt a plébánia igazgatójával, Hóbár Csabával és családjával találkoztunk, aki beszámolt az ott végzett közösségteremtő, evangelizáló munkájáról. Világi lelkipásztorként szolgál, egy olyan helyen, ahol szintén paphiány van, s korunk egyik nagy, égető szükségét próbálják enyhíteni az emberek lelki igényeire figyelve, támaszt, irányt adva. Életmódjuk elgondolkodtató volt mindannyiunk számára, biztatás, hogy merjünk a saját magunknak fenntartott korlátokból, időből kilépni.

Záró misénket a pécsi pálosok templomában tartottuk. Csóka János tartományfőnök beszélt nekünk a pálosok történetéről, feladatairól, imában és az egyházközségekben végzett szolgálatokról. Rendjüknek fontos, hogy válaszoljanak az idők szükségleteire, és ott végezzenek lelkipásztori munkát, ahol az adott korban épp a legnagyobb szükség van rá.

Feltöltődve zártuk a tábort. Ferenc atya rövid jelenléte a Szalézi Család áldását is közvetítette a résztvevők számára. Bátorkodjunk a rendelkezésünkre álló időt közösségünk javára – mind a család, a munkahely és hazánk javára – imában és szolgálatban Isten rendelkezésére bocsájtani!

P. Vámos József SDB (1915–1983)

Ezúttal egy igen jámbor, alázatos és tehetséges szalézit szeretnék bemutatni, akire mindig nagy tisztelettel és szeretettel tekintettem fel. Nem is gondoltam gyermekként és kispap koromban, hogy ő egyszer az én elődöm lesz, vagyis inkább hogy én lehetek egykor az utóda.

Vámos József atya száz évvel ezelőtt, 1915. december 4-én született, így csaknem olyan idős lenne most, mint a magyar szalézi jelenlét hazánkban.

Haraszi faluban látta meg a napvilágot, jámbor katolikus szülők gyermekeként. Ebben a kis dunántúli faluban járt iskolába, majd a közeli Szombathelyen látogatta a gimnáziumot.

Gyermekekorából ki kell emelni azt az esetet, amikor egy késsel játszadozva megsértette a szemét. Kétségbeesett édesanyja azonnal a hátára vette és futott vele Körmenre, a később boldoggá avatott Batthyányi-Strattmann László szemorvoshoz, aki megmentette a szeme világát. Ezt az esetet többször elmesélte nekünk, kispapoknak. Örökké hálás maradt a szentéletű orvosnak.

Szombathelyen ismerkedett meg a szaléziakkal, és 1932-ben elhatározta, hogy követi Don Bosco atyánkat. Péliföldszentkereszten volt novícius. A gimnázium VI. és VII. osztályát is itt végezte el, mint magántanuló.

1934–1936 között esztergomtábori intézetünkben volt felügyelő nevelő. 1936–37-ben Nyergesújfalun latint és görögöt tanított az ottani magántanulóknak.

Antal János akkori tartományfőnök fölfigyelt a jámbor és nagytehetségű Vámos Józsefre és Rómába küldte, hogy a római Szent Gergely Egyetemen tanuljon.

1940. június 9-én pappá szentelték, de szeptember 2-án ismét visszatért Rómába, hogy folytassa tanulmányait. Sajnos súlyos betegsége miatt több hónapot töltött a római San Carlo kórházban.

Amikor kitört a II. világháború, haza kellett térnie. 1941–43-ban a gyulai házunkban működött, mint iskolafelügyelő, majd 1943-ban, amikor visszacsatolták Muraszombatot Magyarországhoz, az ottani szalézi házba került, majd 1945–47 között már Mezőnyáradon tanította a kispapokat. Itt volt igazán alkalmam megismerni őt. Rám, mint fiatal kispapra

**„A sok-sok
nehézséget
igyekezett
bátran
leküzdeni...**

nagy hatást gyakorolt vidámságával és buzgótságával.

1948-tól '83-ig Rákospalotán tartományi titkár volt. Itt vészelte át a szerzetesrendek feloszlását, a Rákosi-idők rémtetteit. Mint tartományi titkár mindent megtett, hogy a rend iratait megőrizze, ezért különböző családoknál helyezte el azokat. A sok-sok nehézséget igyekezett bátran leküzdeni. Nem futamodott meg, amikor Sándor Istvánt és több más szalézit is letartóztattak. A helyén maradt, és mentette, ami menthető volt. Hogy a templom körül maradhasson, elvégezte a kántori tanfolyamot, így előbb a Clarisseumban, majd az újpesti plébánián kántorkodott. Sajnos hosszú ideig csak zárt ajtók mögött misézhetett. Alázatosan viselte ezt a megpróbáltatást is. Időközben felvették a papi keretbe és

a Baross utcai kápolnánk vezetésére kapott megbízást. A hívek szerették, mert szíve-lelke a kápolnáé volt.

Külön szeretném kiemelni Vámos atya jószágát Ádám László atya iránt. Miután Ádám atya kegyelmet kapott, Vámos atya nagy szeretettel, szinte gyermeki tisztelettel vette őt körül. Ádám atya mindig kifejezte háláját iránta. Nap, mint nap mellette volt és segítette, támogatta Ádám atyát.

Amikor Edelenyi István atya tartományfőnöksége lejárt, a római előljárók Vámos atyát nevezték ki tartományfőnöknek. Ő a tőle megszokott nagylelkűséggel fogadta el a megbízást. Don Viganò rendfőnök így írt róla:

„Egészsége az utóbbi években aggodalmat keltett, a szíve és a mája egyaránt megbetegedett. Ő azonban igyekezett ezt észre sem venni. Jóllehet, tudatában volt egészsége megromlásának, nem csökkentette munkatempóját és a kapott megbízásnak megfelelően teljes odaadással buzgólkodott a testvérek megerősítésén.”

Sajnos, ezt a munkatempót az egészsége nem tudta követni. Betegen folytatta küldetését egészen addig az útig, amely során a szétszórásban élő testvérek látogatása eggyé lett a megérkezéssel az Atyai Házba.

1983. július 20-án, életének 67. évében hunyt el Sokorópátkán.

Ismét Don Viganót idézem:

„Vámos József élete eseményeiben felfedezhetünk néhány olyan jellegzetes vonást, melyekről meg kell emlékeznünk. Úgy hiszem, ezeket abban a hármass tanúságtételben foglalhatjuk össze, amely végigkíséri életét, és kifejezi személyes üzenetét élete teljes áttekintésében:

1. *hűség az Egyházhoz;*
2. *hűség a szalézi hivatáshoz;*
3. *a közösség munkálása.”*

Most, hogy megemlékezünk születésének századik évfordulójára, igyekszünk Vámos József egykori tartományfőnök életét mind jobban megismerni, csodálni, és főleg utánozni. Don Viganò így fejezte be írását:

„Hálás szívvel könyörögjünk érte, tanuskodjon mellette az Atyánál Jézus Krisztus, mint ahogy ő tanúságot tett Krisztus mellett az emberek előtt.”

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Évnyitó Muzslyán, a szalézi kollégiumban

A Nagybecskerek (Zrenjanin, Szerbia) külvárosának számító Muzslyán augusztus 31-én a szaléziak vezette muzslyai katolikus fiúkollégiumba 18 új kollégista érkezett a vajdasági szórványból. Kalapis Stojan atya, kollégiumvezető, és a nevelőtanárok elbeszélgettek az elsős diákok és a már bennlakók szüleivel, ezt követően hálaadó szentmisével nyitották az évet a Mária Szent Neve plébániatemplomban, majd pedig fogadást rendeztek a szülők számára.

– A kollégisták zöme a bánáti szórványtelepülésekről való, de vannak bácskaiak is. Ebben a tanévben összesen hatvanhárom lesznek, ami számunkra azt is jelenti, hogy lesz elegendő munka. Egy szép újdonsággal várjuk a kollégistákat, az pedig egy korszerű tornaterem, amelyre már hosszabb ideje nagy szükség volt. Folyamatban van a belső berendezése, és ahogy az időjárási körülmények azt megkövetelik, attól kezdve birtokba vehetik majd a fiúk. Ezáltal szabad idejüket a lehető leghasznosabban tölthetik majd el. De lehetőség lesz majd arra, hogy a tornatermet, meghatározott időszakban más sportolni vágyók is használják – nyilatkozta a vajdasági Magyar Szó vajdasági magyar nyelvű napilapnak Kalapis Stojan szalézi atya, kollégiumvezető.

Tervben van, hogy a tornaterem tetőterében még egy tanulószobát és néhány lakószobát építsenek. Ennek a megvalósítása a további támogatásoktól függ.

A szalézi szerzetesek 1965-ben érkeztek Muzslyára. Azóta a szaléziak számos ifjúsági programot valósítottak meg itt, és hathatósan támogatják a szórványból érkező, szegény sorsú fiatalokat, akik a segítségük nélkül nem tudták volna befejezni középiskolai tanulmányaikat. Csak így van esély arra, hogy a magyar anya-

nyelvű közoktatás sorvadása megálljon, és kialakuljon egy nemzeti elkötelezettségű, szilárd keresztény erkölcsi alapokkal rendelkező magyar értelmiségi réteg, amely hozzájárul a délvidéki magyarság megmaradásához.

Ma a Nagybecskereken tanuló magyar középiskolásoknak csaknem a fele az Emmausz kollégiumban (fiúk), valamint a Boldogasszony Iskolanővérek Nagybecskereki Leánykollégiumában (lányok) lakik. A kollégiumban lakó fiúk többsége kitűnő tanuló. Nevelőik bíznak abban, hogy folytatják tanulmányaikat, és az egyetemen is helytállnak. Eddig 138 kollégistájuk érettségizett le valamelyik nagybecskereki iskolában.

www.magyarszo.com

Ahol Don Bosco pénzadományt adott

Augusztus 25-én az olaszországi Laiguegliában, a Nostra Signora delle Penne (Sziklai Miasszonyunk) szentélyben Cape Melében megemlékeztek arról, hogy Bosco Szent János 1881. augusztus 25-én szentmisét mutatott be a tenger mellett, egy sziklán álló kis templomban. Elragadtatva a misztikus élménytől, Don Bosco a következő évben is visszatért ide, hogy remeteként, csendesesen visszavonulva elmélkedjen. A kis szentély pénztárkönyvében található korabeli bejegyzés az Egyházmegyei Levéltárban tanúskodik róla, hogy Don Bosco 50 centessimót (100 centesimo ért 1 lírát) adományozott a templomnak. A szent életrajzában egyetlen másik esetet sem találunk, amely során Don Bosco ifjúkorában pénzadományt adott volna.

A fiatalok szentje születésének bicentenáriuma emlékeztet szentmisét mutatott be Giulivo Torri, az alassioi szalézi intézet templomának igazgatója az oltárnál, ahol egykor Don Bosco is misézett.

ANS – Laigueglia

Mi lesz a sorsa Don Bosco ereklyetartóinak?

Az elmúlt hat év alatt Pascual Chávez rendfőnök atya kezdeményezésére, a Szalézi Család, az ifjúság és a laikusok minden tartományban nagy karizmatikus tapasztalatot szerezhettek Don Bosco ereklyéjének zárandoklata alatt. Ez már önmagában is mély és alapos lelki és lelkipásztori előkészítése volt a bicentenáriumi ünnepségeknek.

Annak érdekében, hogy megkönnyítsék az ereklye szállítását és mozgását, több ereklyetartót is elkészítettek, amelyek mindig készen álltak arra, hogy használatba kerüljenek, még akkor is, ha egyszerre többet nem használhattak a zárandoklaton. Mindezek után felvetődött a kérdés, mi lesz a sorsa ezeknek az ereklyetartóknak? Néhány tartományból már kéréssel fordultak a tartományfőnökség felé, hogy szívesen kiállítanák az ereklyetartót. Júliusban, az Egyetemes Tanács plenáris ülésén a különböző kéréseket figyelembe véve erről is döntöttek.

Először is, tekintettel a lelki gyümölcsökre, amelyek a zárandoklat alatt születtek, arra a végeredményre jutottak, hogy az ereklyetartókat a világ különböző részein helyezik el, hiszen az egyének vallásosságának szüksége van látható jelekre; a hit valójában az érzelmek és a szeretet megnyilvánulásain keresztül jut kifejezésre, ezért van szükségünk rá, hogy lássunk és megérintsünk ereklyét rejtő tárgyakat. Figyelembe vették az elhivatottságot Don Bosco személye iránt, a várható hivatásokat és a szalézi lelkiség jövőbeli terjedését.

Mivel Don Bosco eredeti koporsóját Torinóban, a valdoccói Segítő Szűz Mária-bazilikában őrzik, ezért úgy döntöttek, hogy egy-egy ereklyetartót a Szalézi Társaság többi öt régiójába, az alábbi helyekre küldik:

- Afrika és Madagaszkár régió: a kenai Nairoibiba;
- Kelet-Ázsia-Óceánia térségben: előbb ideiglenesen Hong Kongba, Kínába, majd a végső rendeltetési helyére kerül Macauba, a kínai tartomány anyaházába;
- A dél-ázsiai régióban: Cherapunji-be, közel Shillonghoz;
- A Dél-Amerika régióban: a Don Bosco-templom Brazíliában;
- A Közép-Amerika régióban: a Don Bosco-templom Panamában.

ANS – Róma

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

SZOMBATHELY

Don Bosco köztünk – egy 200. születésnap különleges közösségi élménye

Hiába a számos nyári program, a nyár közepén visszatartott lélegzettel vártuk a 200. éves születésnap beköszöntét. Mondhatom, megérte! Ez a nap Alapítónk lelkiségébe mélyedve a „mi” napunk lett, soha nem volt szép élményt kaptunk – magunktól, magunknak. Egyrészt a szentmise szaléziasan személyes visszatekintés, számvetés volt szembenézve Atyánkkal. Templomunk méreteiből nem is tűnik elő, de a szentmise végi ereklyés áldás alkalmával sűrű zárandoktömeg gyűlt össze. Az égi agapét asztalvendégség követte: 200 főre főzött, rotyogó gulyás várta vendégeinket, akik étvágygerjesztőként előbb egy „Don

Bosco, nagy szív embere” című, 30 perces szalézi előadást hallgathattak. A jóízű kanalizgatásban elcsöndesült közösséget és udvarunkat szalézias bazárjáték tette elevenné, amelynek egyfajta meglepetészerű záróakkordjaként egy, a helyi munkatársaink által készített kétszáz szeletes, házilag készült szülinapi torta került elő. De a java még hátra volt! Nemigen fordult elő eddig, hogy górcső alá vettük saját értékeinket, élményeinket, tapasztalatainkat. Ma, ezen a szent napon ez is megtörtént: a szalézi életszentség előadása után négy különböző életkort és – állapotot képviselő testvérünk (nagymama, ministráns, kismama és szalézi munkatárs) számolt be Don Boscóhoz, az Egyházhoz és a helyi szaléziahhoz való kötődéséről, személyes hitéről, élményéről. Ez igazán lelkesítő

és építő élményt jelentett a jelenlévőknek, és – úgy gondolom – az esti szentóránban mindannyiunkat mély hálára indított. Csodálatos, teljes nap volt, megajándékozottnak éreztük magunkat a születésnapos által. Köszönet az előkészítőknek-lebonyolítóknak, rendtársainknak, és az est helyben otthonosan mozgó koordinátorának, a „mi” Kovács Sanyinknak, a nyarat velünk töltő szalézi kispapnak.

23. Nyári Szalézi Oratórium, Szombathely

Az idei szombathelyi nyári tábor, mondhatjuk, az összesen három és fél hétben tovább öregbítette Don Bosco és a szaléziah itteni hírnevét, amit mi sem bizonyít jobban, mint az évek során szájról-szájra fokozatosan terjedő, idén is csúcsra futtatott érdeklődés. Ha területünk ugyan a szomszédos katolikus iskola megépültével radikálisan le is csökkent, lelkesedésünk nem csapant. A Jakab atya vezette animátorok komoly területrendezés után ízlésesen feldíszított és otthonosan kialakított helyet készítettek a táborlakók számára. „Add tovább a jót!” – került idén meghatározó üzenetként a pólók frontoldalára, folytatva a tavalyi „Légy jó, tégy jót!” célkitűzést. Bízunk benne, hogy a számos, kiemelten közösségi élmény mellett az összesen – helyszüke miatt csak – 210 gyermek vissza-visszatérő életprogramként visz magával egy-egy itt kapott példát, történetet, tanítást a nagybetűs életre. Emellett mindig szem előtt tartjuk, hogy várva-várt táborunk a teljes családot célozza, akik éltek is az alkalommal: a három gálanapon örvendetesen színes, többgenerációs kavalkádot teremtve népesítették be udvarunkat, megteremtve egy ideális, nyüzsgő szalézi nagycsaládot. Jövőre folytatjuk, tanév alatt alapozunk!

Kazincbarcikai Karitásztábor

VDB-lelkigyakorlat Kismaroson –

A Szalézi Család-béli felkérés és a befelé fordulásra ösztönző helyszín egyaránt lélekemelő volt, melyekből kifolyólag a bensőséges hangulat is hamar magával ragadott minket. A világban egyfajta felfedetlen megszentelt élet útján tanúságot tevő voluntáriák a tanévet ötnapos lelkigyakorlattal kezdik, ez alkalommal a Duna-menti település békés ciszterci monostorában. A lelkigyakorlat vezetője mellett Baji János atya a voluntáriák asz-szisztenseként volt velünk, de kitüntető bizalomként éltük meg a világ-szinten felelős, Olga K. kétnapos testvéries és egyben tanító-formáló-bátorító jelenlétét. Üdvös volt ez a pár békés és „odaszentelt” nap: nyilván ebben a csöndes találkozásban elmélyedés, felülvizsgálás, imádság, megújulás, jövőtervezés, közös egyeztetés és képzés egyaránt egymásra talál. A lelkigyakorlatot az Úrnak tett fogadalomújítás zárta, kedves házigazdaként Zsuzsanna nővér intett búcsút nekünk szenvedélyes zsebkendőrázással.

P. Csány Péter SDB

KAZINCBARCIKA

A kazincbarcikai szalézi plébánia egri Karitásztábora –

A kazincbarcikai szalézi plébániáról július 27-én indulunk Eger városába, hogy ott – már hagyományosan – öt varázslatos napot töltsünk el egy nagy családként. A mintegy 40 fős csapatban nagyrészt olyan 8–14 éves fiatalok kaptak helyet, akiknek ez volt talán az egyetlen igazi nyári prog-

néiék nagyon finom ételekkel gondoskodtak arról, hogy egy korgó gyomor se legyen a tábor ideje alatt. A laktató vacsora után mindig várta valami érdekes program a táborozókat. Késő este pedig mindenki boldogan feküdt le aludni, várva a következő eseménydús napot.

A tábor második napján a gyerekek már egymással is sokkal közvetlenebbek voltak és kaphatóbbak lettek a játékokra is. Három műhely működött minden délután, ezekben különböző módokon hoztuk közelebb a gyerekeket Istenhez, játékokkal, interaktív előadásokkal illetve beszélgetésekkel. A várva várt jégkászásra is sor került, és a nagy izválaszték jókedvre derítette a gyerekeket. A Szemfényvesztő kiállításához egy kis félelemmel érkeztünk. Voltak, akik nem mertek lejönni a vaksötétbe, de a többség bátornak bizonyult, és ők érdekes dolgokat tapasztalhattak meg. A vezetés végén mindenkinek volt lehetősége kérdezni, sokan voltak kíváncsiak a vakok és gyengénlátók mindennapjaira.

A pincéből feljőve a kicsik már csak a játszótérre tudtak gondolni. Szerencsére a jó időből is jutott nekünk, de sajnos a szerdai strandolást előbb el kellett halasztani, majd ki is kellett hagyni a hűvös és borús időjárás miatt. A strand helyett elindultunk felfedezni a várost és a három csoport három különböző útvonalon, térkép segítségével jutott el az állomásokra, ahol az adott kérdésekre meg kellett adni a válaszokat. A cél a bazilika volt, ahol egy rejtélyes szerzetes várt minket. Érdekeségeket mondott el a templomról és készségesen válaszolt a gyerekek kérdéseire. A Varázstorony volt a tábor csúc-

Kazincbarcika – Herboljai játékok

pontja. Rengeteg lépcsőt megmászva jutottunk el a bemutatótermekbe, ahol mindenki szeme felcsillant a távcsöveket látva. A kilátás csodás volt, és az a kis nyári szellő sem esett rosszul senkinek. Sokaknak viszont az esti éneklés, majd mesélés volt a kedvence. Az a varázslatos csönd, az elbőbiskoló gyerekek, a halk lélegzetvételek lélekemelőek voltak. Családi hangulat lengte be a folyosót, és nagy meglepetésünkre a nagyobbak hamarabb elaludtak a mesén, mint a kisebbek. Sajnos azonban a tábor a végéhez érkezett, az utolsó nap a pakolással, takarítással és búcsúzkodással telt. A zárómisét Vítális Gábor atya tartotta és a gyerekek már önként jelentkeztek a szentleckét és a könyörgéseket olvasni. Indulás előtt pedig jó volt látni, hogy idáig egymásnak ismeretlenek majd-hogynem sírva intettek búcsút a másikat. Közelebb kerültek egymáshoz és Istenhez is.

Palkó Fanni

Herbolyai játékok – Osztálynapok

– A kazincbarcikai szaléziak a Don Bosco Iskola tanáraival karöltve idén első alkalommal rendezték meg szeptember 7–9. között a *Herbolyai játékokat*. Az eseményből egy gólyatábor jellegű, háromnapos program kerekedett, amelyen az összes belépő új osztály részt vett. A három nap alatt változatos feladatok várták a diákokat. Hét helyszínen zajlottak az események. A feladatok nagyon sokszínűek voltak és jó alkalmat adtak arra a leendő diákoknak, hogy egy kicsit kikapcsolódjanak, megismerkedjenek egymással és leendő tanáraikkal. A rendezvény célja az volt, hogy a tanárok fel tudják mérni a diákok képessége-

it, de mindezt egy kicsit lazább és játékosabb formában, mint a tanórákon. A program közös imával és énekléssel kezdődött mindhárom napon, majd a hét állomáson a gyerekek megmutathatták, hogy hogyan teljesítenek egyénileg illetve csapatban. A helyszíneken voltak tematikával, történelemmel, hittannal kapcsolatos kérdések, valamint a munkavédelem, a szövegértés, az egészséges életmód illetve a sport is szerepelt a témakörök között.

Mivel a diákok idén kezdték el tanulmányaikat az iskolában, így egymás megismerése, a részvétel a csapatmunkában, valamint a megfelelő magatartás és viselkedés kialakítása is nagy szerepet játszott a három nap során.

Voltak kiemelkedő teljesítményt nyújtó csapatok és olyanok is, akik kicsit felkészületlenebbeknek mutatkoztak, ám a lelkesedés töretlen volt. Fontos feladat lesz a tanárok számára, hogy a jól teljesítő diákokat még jobb eredményre ösztöngessék, az átlagosan, vagy az alatt teljesítőket pedig felzárkóztassák. Mindhárom napon az első helyezett csapat egy óriáspizzát kapott, amellyel a társaikat is megvendégelhették. A hangulat nagyon jó volt, a gyerekek pozitív hozzáállása pedig megalapozta ennek a rendezvénynek a létjogosultságát, így a következő években is tervezik a megrendezését.

www.don-bosco.sulinet.hu

BUDAPEST–ÓBUDA

Nyári Oratórium 2015 – Idén is nagy szeretettel vártuk a 6 és 14 év közötti gyermekeket a táborba Óbudán. Két turnust szerveztünk a gyerekeknek, egyet

júniusban, egyet augusztusban. A tábor napi témái felölelték Don Bosco egész életét. A reggeli műsorokban a gyerekek minden nap egy-egy történetet ismerhettek meg a szent életéből. A táborban idén is nagy létszámmal vettek részt a gyerekek, több mint 150 gyermek jött el turnusonként, hogy együtt lehessen a barátaival, és jobban megismerhesse Don Boscót és a szaléziakat.

Az augusztusi hét főszervezője Jani Áron és Fülöp Tibor szalézi testvérek voltak, akik kb. 40 animátorral, kisanimátorral és segítővel dolgoztak együtt. Az első napot az oratórium udvarán töltöttük. Az új témájú reggeli műsorok is elsőprősikert arattak a gyereksereg előtt, a filmes stábnak beöltözött animátorok sokszor megnevettették az amúgy is jókedvű táborozókat. Napközben közös játékok, csoportpercek követték egymást, amelyek alatt jobban megismerhették egymást a gyerekek, és így igazi csapatokat alkotva közösen álltak a heti megpróbáltatások elé. A csoport összekovácsolása érdekében sok csapat készített csoportzászlót vagy választott csoportnevet, csoportkiáltást. Délelőtt a gyerekek részt vehettek különböző műhelyeken is: tanulhattak új focicseleket, új bansokat és táncokat valamint érdekes meséket is hallgathattak. A gyerekek egyik kedvence a cukrászműhely volt, ahol ínycsiklandó finomságokat készíthettek maguknak, családjuknak vagy épp kedvenc animátoruknak. A záró imákon Fülöp Tibor vezetésével sok szép éneket tanultunk, amit a pénteki misén azután közösen énekelünk.

A második nap egy kis kirándulást tettünk a Margitszigetre, ahol a csapatok akadályversenyen vehettek részt. A be-

Óbuda – Nyári Napközi Oratórium

ígért eső szerencsére elmaradt, így zavar-
talanul telt az izgalmas nap. A sok érde-
kes feladat közül a kicsiknek a legjobban
a vízipisztolyos feladat tetszett. Az egész
csapat egy emberként járta körbe a do-
monkos kolostor romjait égő gyertya után
kutatva, melyet, ha talált, a pisztollyal
rögtön eloltotta. Az akadályversenyen
kívül jutott idő a szabad játékra is.

A szerdai napot ismét az oratórium terü-
letén töltöttük. Délelőtt megrendezésre
került a sport délelőtt. A különböző színű
csapatok floorballban, kosárban, fociban
és kidobásban mérhették össze tudásukat.
Csütörtökön érkezett a várva várt strand
nap. Egy rövid reggeli műsor után elin-
dultunk a Rómaifürdői strandra. A gyere-
kek már alig várták, hogy bemehessenek
a vízbe. Erre a szabályok tisztázása után
került sor. A nap végén mindenki fárad-
tan, de nagyon boldogan tért haza, mert
az előző táborokban sajnos az időjárás
miatt a strandnap gyakran elmaradt, idén
azonban végre nem! Az esti záróima ke-
retében megünnepeltük Ferenc atya és a
táborban levő gyerekek születésnapját
egy finom tortával, amit a táborozók
nagy örömmel fogadtak.

Pénteken hálaadó szentmisén vehettünk
részt, melyet Robert atya mutatott be.
Majd elkészült a közös fotó is, ami után
már csak a záróműsor volt hátra, melyre
idén is nagy szeretettel vártuk a szülőket,
családtagokat. Idén nem egyéni fellépők
voltak, hanem miután a gyermekek az
egész hét folyamán különböző műhelyek-
ken vehettek részt, ezekkel a műhelyek-
kel készültek és léptek fel a záróműsor-
ban. Császár Eszter vezetésével egy ún.
Don Bosco evolutiont adtak elő a bűvész,
bans és a színjátszó műhely tagjai. Az
animátorok is készültek egy rövid műsor-
ral a közönségnek, melyben Don Bosco

Péliföldszentkereszten jártak az óvodások

életének fontosabb eseményeit emelték
ki. A műsor után a cukrász műhely által
elkészített finom süteményeket kóstolhat-
ták meg a gyermekek és szülők. A szalézi
oratórium nem ért véget az augusztusi
héttel, hiszen minden kedves, lelkes gye-
reket várunk péntekenként a pénteki ora-
tóriumba, amire az animátorok sok érde-
kes programmal készülnek.

Büki Móni és Lengyel Mária

Egy csodálatos kirándulás az ovi- sokkal „Téliföldszentkereszten”

Egy nagybőjti lelkipraktórium alkalmával
jártam először Péliföldszentkereszten.
Akkor nagyon magával ragadott a hely
varázsa, és azóta nem hagyott nyugodni a
gondolat, hogy az óvodásaimnak is meg-
mutassam, ők is érezzék azt a varázst,

lássák azt a szépet, amit akkor és azóta
már oly sokszor átéltem, amikor csak
Pélin jártam. Így született meg a gondo-
lat, hogy karöltve a másik nagycsoporttal
nekivágjunk az útnak.

Szeptember közepén, egy gyönyörű, me-
leg, napos reggelen elindultunk Óbudá-
ról, a Péter Pál oviból. A buszon legalább
ötvenszer hallottam a „Mikor érünk már
oda?” – izgatott kérdéseket. Számoltuk
közös a gyerekekkel, még hány falu
van hátra, közben jókedvűen énekeltünk
is.

Mikor megérkeztünk, Béla atya és Géza
testvér fogadott bennünket. A reggelink
elfogyasztása után együtt bementünk a
templomba. Közös imádkoztunk, Géza
testvérral énekeltünk. Mikrofonnal a ke-
zében Béla atya kérdezte a gyerekeket.
„Ki tudja, hogy most hol vagyunk? Mi
ennek a helynek a neve?” Egy Maci cso-
portos kisfiú lelkesen jelentkezett, és
elmondta: „Téliföldszentkereszten”. Jót
derültünk rajta. S bár a gyerekek számára
ez több jelentéssel bírt, Béla atya elme-
sélte, hogy élt itt egy család, Pél család-
névvel, nekik volt ez a földjük. Innen a
Péliföld elnevezés. Péliföldnek pedig a
kincse egy ereklje, Jézus Szent Kereszt-
jéből egy darab, egy picit szálka. Így ke-
letkezett a Péliföldszentkereszt név. Béla
atya kérdezte a gyerekeket: „Nektek mi a
családnevetek?” Egy Katica csoportos
kislány jelentkezett: „Gellai, a keresztne-
vem pedig Rita”. Béla atya elmondta
neki, hogy akkor ő a Gellai család kincse.
Rita rögtön hozzátette, hogy neki van egy
testvére, akkor ő is a család kincse. Meg-
tekintettük a szobrokat, a fiúk bemehet-
tek a szentélybe, ki is próbálhatták, hol
ülnének, ha ministránsok vagy papok
lennének. Később orgonáltam kicsit a
gyerekeknek, amit lelkesen hallgattak,
majd orgonakísérettel énekeltek is. Géza
testvér a templomlátogatás végén tanított
a gyerekeknek egy új éneket, amit hamar
el is sajátítottak. Mielőtt kimentünk volna
a templomból, a Maci csoport és a Katica
csoport nevében gyűjtöttunk egy-egy
mécsest.

Ezután Géza testvér vezetésével fölmen-
tünk a Kálváriára. Útközben megnevezett
a gyerekekkel közösen minden növényt,
termést. Megtekintettük az összes stációt,
az első sorban sétáló két kislány hango-
san kiabálta, hogy most éppen hányadik-
nál tartunk. Mindegyik állomásnál elme-
sélte röviden, hogy mit is látunk a szob-
rokon. Az utolsó stációnál megálltunk,
közös imádkoztunk, énekeltünk. Az
apró kis lábacskák elfáradtak a dombol-
dalon, így nagyon jól esett, mire leértünk
a nagy melegben, hogy finom limonádé-
val és teával vártak minket.

Innen továbbindulva a hangulatos erdei
úton a Lourdes-i barlanghoz jutottunk.

A SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola új művészeti telephelyének felavatása

Útközben szürkemarhákkal, kecskékkal, birkákkal találkoztunk, akik éneklésünkre közelebb merészkedtek a kerítéshez. A barlangnál imádkoztunk a Szűzanyához. A téren szaladgáltak egy nagyot a gyerekek, majd a forrásokhoz siettek, és a hűs vízzel frissítették magukat.

Ebéd után következett a nagy meglepetés. Átsétáltunk a szomszéd birtokra, ahol gyönyörű lovak vártak minket hintókba befogva, és körbekocsikáztuk velük a tavat. Megtekintettük utána a többi kocsit, hintót, amik a lovarda mögött voltak kiállítva.

Nagyon nagy élmény volt ez mindannyiunk számára. Köszönjük Béla atyának és Géza testvérnek a lehetőséget! Remélem, találkozunk még!

Bihari Nóra

BUDAPEST – ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola tanévnyitó és épületavató ünnepsége – 2015. augusztus 31-én közel 750 nappali tagozatos tanulóval nyitottuk meg a 2015/2016-tanévet. Az ünnepségen Ábrahám Béla tartományfőnök atya köszöntötte az új első évfolyamos tanulókat, majd az iskola igazgatója mondott beszédet.

Az évnyitó után avattuk fel iskolánk új és korszerű telephelyét, Budapest legszebb és legjobban felszerelt elméleti és művészeti gyakorló műhelyét.

Iskolánk tanulóinak több mint fele művészeti képzésben tanul, így nagy lépés volt ennek a telephelynek a kialakítása és birtokba vétele mind a tanárok, mind a diákok óriási öröme. A lehetőségért hálásak vagyunk a Szalézi Intézmény Fenntartónak.

Vendégeink és munkatársaink az új művészeti műhely bejárása után kiállítást tekinthettek meg. A kiállítási anyag azokból a legjobb diák munkákból lett összeválogatva, melyek a nyári alkotótáborokban készültek Zebegényben és Horvátországban.

Jámbor Melinda Kinga

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Lassul a tempó, de folytatódik a felújítás – A kegytemplom őszi búcsúját, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepét szeptember 13-án, vasárnap a 10 órakor kezdődő szentmisében ünnepelték. Ábrahám Béla tartományfőnök atya hálátelt szívvel emlékezett az egy évvel ezelőtti ünnepi eseményre, amikor Székely János püspök atya megáldotta a felújított templomot.

A hívek azóta ismét birtokba vették a kegytemplomot, de a teljes felújítás to-

Ismerkedés a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola gólyatáborában

vább folytatódik, bár nem ilyen nagy horderejű munkálatokkal: szeptemberben a két mellékoltár központi szobrainak restaurálása kezdődött el. Elsőként a Szent József szobrot emelték ki a fülkéből és szállították el Springer Ferenc restaurátor műhelyébe, aki a munkálatokat végzi. Ő varázsolta újjá a kórusmellvéden levő gyönyörű festett fa táblaképeket is. A szobrok felújításához várják a kedves jötevők nagylelkű adományait!

Lengyel Erzsébet

A Szent József szobor felújítás előtt

NYERGESÚJFALU

Összeismerkedtek új diákjaink a gólyatáborban – Augusztus végén – iskolánk hagyományai szerint – az újonnan felvételt nyert diákjaink Pélifyöldszentkereszten találkoznak, hogy sok-sok vidám program keretében megismerkedjenek egymással és iskoláinkkal.

Idén sem volt ez másként: augusztus 24-én reggel az iskola parkolójában gyűltek össze gólyáink, hogy az animátorok vezetésével gyalogosan jussanak el a tábor helyszínére.

Már a délelőtti túra során is állomásokon kellett bizonyítania mindenkinek a rátermettségét, a megérkezést követően pedig játékos ismerkedés vette kezdetét. A közös ebédet szabadidő követte, mely újabb lehetőséget teremtett a beszélgetésekre, egymással való találkozásra. A délutáni osztályfőnöki órán bemutakoztak a „vezérek”, akik az elkövetkező 4/8 évben elkísérik a diákokat a gólyabáltól egészen a ballagásig. A csoportversenyek és bajnokságok idejére már mindenki előbújt a csigaházából, vidáman és önfeledten telt a délután, a vacsorától pedig zengett az egész épület. Este sem unatkozott senki: éjszakai akadályversennyel és táborúzzal készültek az animátorok, utóbbit vidám játékok kísérték. Éjjel környékén végül mindenki nyugovóra tért.

Másnap reggel a fáradt arcok hamar kivilultak, az ébresztőt rögtön reggeli bansolás követte. Délelőtt a gólyák gyorstalpalót kaptak Don Bosco életéből, a szalézi lelkiségről. Megismerkedtek a nyergesújfalui szalézi oratóriummal, illetve egy kis csapatépítő foglalkozáson is részt vettek. Az ebéd utáni szabadidőben ismét teret kapott a kötetlen ismerkedés, a gólyaolimpián pedig ügyességi feladatokat kellett megoldani. A gólyatábort hagyományosan szentmisével zártuk, majd lassan mindenki elindult hazafelé.

Szeptember elsején új diákjaink már közös emlékekkel, barátokként találkoznak újra, és vágnak neki az új tanévnek, immáron a Szalézi-Irinyi diákjaiként. A továbbiakban sem fognak unatkozni: lassan elkezdődnek a próbák az októberi gólyabálra, ahol egy-egy bemutatkozó produkcióval készülnek az iskola többi diákja számára.

Gyarmati Dávid

Nyári Oratórium – Újpest – Az Újpest-Megyeri Plébánián ismét megszerveztük a Nyári Oratóriumot augusztus 24-28 között. A gyermekek és fiatalok egy része napközis táborunk első hetén is velünk volt, de érkeztek újak is. Az első napon – az ismerkedés miatt is – sok közösségi játékot játszottunk, amely a gyermekek nagy örömére szolgált. Jól kifejezte ezt a vidám nevetés, mely a játékok során felhangzott. A programok közötti szünetekben aztán alkalom nyílt az egyéni beszélgetésekre és önfeledt társalgásokra. A tábor második napján az Erzsébet kilátóhoz kirándultunk. A közeli réten a sok szabadtéri játék és a napi gyaloglás sokunkat jól elfárasztott, mely egyben testi felüdülésünket is szolgálta. A harmadik napon az újpesti Tarzan Park sokszínű lehetőséget biztosított, hogy a gyermekek szabadon játszhasanak, majd a napot közösségi játékkal fejeztük be. A negyedik napon a margitszigeti Palatinuson strandoltunk. A tábor utolsó napját pedig a közösségi játékok és az Andretti fagyizó jóvoltából egy nagy közös fagyizás tette felejthetetlenné.

A nyári oratórium minden napját a szalézi reggeli imával, s benne egy-egy rövid és tanulságos történettel kezdtük, hogy a közös játékok és az együttlét során is megőrizhessük és továbbadhassuk Don Bosco lelkiiségét, akinek születésének 200. évfordulóját ünnepeltük ebben az évben, és aki a fiataloknak életcél és életprogramot adott.

Hálát adunk a Jóistennek, hogy plébániánkon az idén először megrendezett Nyá-

Újpest-megyer – Nyári Napközi Oratórium

ri Oratórium összesen 32 gyermeknek és fiatalnak biztosított alkalmat arra, hogy nyári szünetük két hetét jó környezetben, sok-sok közösségi játékkal, baráti együttléttel és önfeledt nevetéssel tölthessék el, Don Bosco lelkiiségével keresztény környezetben.

Nyári oratóriumunkat a következő évben is megszervezzük a templomunkba járó, valamint a hittanos és a környékbeli gyermekek részére.

P. Hartai Gábor SDB

PÉCS

„Mégis lett” tábor – Idei táborunkat sok gond előzte meg. Első tervünk kútba esett, ezért a kicsit későbbre sikerült újratervezéskor alig találtunk szálláshelyet. A segítőként jelentkezők is utolsó pillanatig bizonytalankodtak, de végül minden egyenesbe jött.

Táborunk július 27–31. között zajlott Kővágószőlősen. A tábor résztvevői 8–14 éves korú, támogatásra szoruló gyermekek voltak, részben a Don Bosco Napközi régi növendékei közül, részben a Nevelőszülői Hálózat Vezetői által kijelölt, nevelőszülőknél nevelkedő állami gondozott gyermekek közül kerültek ki.

Egy anyuka vállalta a háziasszonyi teendőket, felváltva segítettünk neki ebben. Segítségünkre sietett leányom is, aki évek óta segítségemre volt a táborok szervezésében, és elkísért a szalézi lelki gyakorlatokra, így Bosco Szent János tanítása sem volt idegen számára, valamint három fiatal. Közülük kettő a Don Bosco Napközi növendékei voltak éveken keresztül, egyikük szalézi ifjúsági képzésben is részt vett, a másik a művészeti gimnáziumban frissen érettségizett, éveken át ő is Don Bosco Napközis volt, remek kezűgyességével a kézműves programokat vezette; a harmadik pedig, aki két évet már elvégzett a gyógypedagógiai főiskolán, jó érzékkel, kiválóan tudott bánni a nehezen kezelhető gyermekekkel. Ráadásul gitározni is tudott, ő volt a felelőse a közös énekléseknek, újabb dalokat is tanított a gyerekeknek, akik ezt mindig szívesen hallgatták.

Táborunk jelszava Bosco Szent János

Kővágószőlősen táboroztak a pécsi gyerekek

figyelmeztetése volt: ISTEN MÁSO-KÉRT TEREMTETT BENNÜNKET. Napi beszélgetéseinkben szóba került a figyelmesség, az önzetlenség, a segítőkészség, az együttérzés, ismereteink szíves megosztása társainkkal. S ha megfeleledkeztünk volna erről, el-el hangzott az intés: Isten nem csak látja minden tettünket, de gondolatainkat is ismeri. Néha gyakorlatban is megnyilvánult mindez, például amikor az egyik kislány a labda helyett egy tüskés faágba rúgott, társai együttérzően szurkoltak körülötte, míg a tüskét el nem sikerült távolítanunk. Vagy az udvarban lévő ringló fáról engedéllyel leszedett gyümölcsöt testvériesen megosztották egymás között.

Napi programjaink állandó része volt az étkések időpontján kívül a reggeli és esti ima, utóbbi kapcsán visszatekintés a nap eseményeire, a reggeli torna, a szoba szemle a délelőtti beszélgetések, és az esti „Jóéjszakát” tanulságos meséje.

Az időjárás nem volt túl kegyes hozzánk, de azokon a napokon, amikor kirándulást terveztünk, szép napsütés volt. Voltunk egy nagyon szép környezetű horgász tónál. Féltünk, hogy a gyerekek zavarni fogják a pecásokat, de ők kedvesen, türelmesen elmagyaráztak mindent a gyerekeknek, némelyik még a horgászbóját is a kezükbe adta.

Másik kirándulásunkat a Jakab-hegyre terveztük, de a gyerekeknek kicsit hosszúnak és meredeknek tűnt az út, ezért a Keresztnél kis pihenő, játék után inkább hazafelé vették az utat.

Vendégeink is voltak: volt napközink egyik munkatársa, Éva néni a kézműveskedésben volt segítségünkre, Vera néni a Jakab-hegyi kiránduláson volt jó kísérő, a harmadik – szintén Vera néni – pedig unokáját és annak vőlegényét hozta magával, akik remek körtáncokat, különböző ritmikus játékokat tanított a gyerekeknek, mihez a vőlegény gitárjával szolgáltatva a zenét. Egy volt napközisünk pedig origami hajtogatásra tanította meg az érdeklődőket.

A kötött programok mellett volt idő focizásra, labdázásra, ugrálókötelezésre, célba dobásra, fogócskázásra is.

Utolsó délután nagy volt a sürgés-forgás, izgalom, mert külön a lányok és külön a fiúk „titkos” programmal készültek. A táborvezető sajnos, elmosta az eső, de a közösségi sátorban is sikeres volt az előadás, és utána még „búcsú buli” is volt. Az időjárás nem volt kifogástalan, de azért azt hiszem, mindenki jól érezte magát.

Az új tanévben is folytatjuk a segítő tevékenységünket a Néri Szent Fülöp iskolában. Részt vettünk a tanévnnyitón és szeptember 12-én, szombaton rendezzük az idei első játszó délutánt, amit a gyerekek már nagy érdeklődéssel várnak.

Mezey Klára

ALBERTFALVA

Csillagtábor 2015 avagy A szicíliai rejtélyek nyomában

– Ha augusztus utolsó hete, akkor Csillagtábor. Idén nyáron immáron 8. alkalommal szerveztük meg, albertfalvi szalézi animátorok a már hagyományossá vált napközis tábor gyerekeknek, melynek témája most a nyomozás, valamint a maffia volt. Ez évben néhány (szükség szerű) újdonságot kellett bevezetnünk, az egyre növekvő érdeklődés, s az ezáltal egyre növekvő helyigény folytán, mivel idén a Don Bosco Iskola építkezés miatt nem tudott helyet adni számos programnak.

Táborunkban azonban így is közel 70 gyerek fordult meg augusztus 24–28 között, és segített Vincenzo nyomozónak a szicíliai Prosciutto család utáni nyomozásban.

Hétfőn a Lágymányosi öbölbe látogattunk el, ahol különböző sor- és csapatversenyek voltak, a nap központi gondolata pedig a család volt, amin keresztül az összetartást emeltük ki a gyerekek számára.

Kedden a budai várat rohamoztuk meg, ahova minden csapat külön útvonalon hatolt be, miközben mindenféle feladato-

kat kellett teljesíteniük/megoldaniuk. Odafele Fejes Csaba atya vendégei voltunk a plébánián, ahol különféle műhelyeken vehettek részt a gyermekek, majd a csapatoknak egy-egy rövid előadást kellett készíteniük, ezáltal valósítva meg a napi gondolatot, a boldogságot.

A szerdai napot a strandon kezdtük, majd délután egy helyismereti versenyre indultak a „családok”, ami hatalmas sikert aratott a gyerekek körében.

Csütörtökön (ahogy a gyerekek mondták) valami vásárba mentünk, mégpedig Martonvásárra a kastélyparkba. Ez a nap sem telt el tétlenül, mivel egy sportforgószínpadot szerveztünk, hogy kellően kimozhassák magukat a gyerekek. Volt fogó, frizbi-foci, méta, kínai háború és még sok más izgalmas és mozgalmas „színpad”.

A hét i-jére feltéve a pontot következett a péntek, mikor két különleges vendégünk is volt, mégpedig Lytton atya, illetve Hollai Feri bácsi, aki délután mesélt a gyerekeknek. A délelőtti nagy részét az ún. Csillag Születik töltötte ki, amely egy énekes vetélkedő volt a csapatok között, minek keretein belül a délutáni szentmise dalait kellett előadniuk. Bátran kijelenthetem, hogy ez is óriási sikerrel zárult. A szomszéd plébánia kertjében pedig érkeztek a várva várt vizes játékok, melyek közt a legkiemelkedőbb (egy újítás) a súrolós játék volt. A nap, valamint a hét lezárásaként levetítettük a gyerekeknek és szüleiknek a hét képeiből készült válogatást, amely szintén része a tábor hagyományos befejezésének.

Úgy hiszem, ez az 5 nap amennyi előkészülettel és fáradozással jár, annyi értéket, örömet és élményt ad éppúgy nekünk is, mint a gyerekeknek. Ezúton is szeretnénk kifejezni köszönetünket mindazoknak, akik csendes imájukkal, háttérmunkájukkal vagy épp anyagi hozzájárulásukkal segítettek abban, hogy vidámabbá és tartalmasabbá varázsoljuk sok-sok gyermek nyarának végét!

Ludmány László

Albertfalva – Csillagtábor

PROGRAM

- 9.00 - 9.50 Regisztráció
 10.00 - 10.05 Köszöntő — Ábrahám Béla tartományfőnök
 10.05 - 10.20 Szalay Ferenc polgármester
 bevezető gondolatai
 10.20 - 11.15 Dr. Görföl Tibor (Pázmány Péter Katolikus
 Egyetem Bölcsészettudományi Kar):
 Milyen jövője lehet a kereszténységnek?
 (Kereszténység a modernitás európai kultúrájában).
 11.15 - 11.30 Kávészünet
 11.30 - 12.15 P. Ábrahám Béla SDB:
 Boldog Sándor István, a szalézi pedagógus
 12.15 - 12.45 Gärtner Julianna (Boldogasszony Tanító
 Nővérei, a Tiszaparti Római Katolikus Általános Iskola és
 Gimnázium): Lelkiség és a szakmaiság a nevelés-oktatás
 gyakorlatában
 12.45 - 13.00 Kávészünet
 13.00 - 13.30 P. Vitális Gábor SDB tartományi vikárius:
 A szalézi pedagógia kihívásai a szerzetesek
 évében Európában és hazánkban
 13.30 - 14.15 Ebédészünet
 15.00 - 16.00 Elmélkedés, imádság
 Máthé György esperes, főplébános
 és P. Ábrahám Béla SDB tartományfőnök
 zárszava.
 Ennek helyszíne Boldog Sándor István
 keresztelésének helye, a szolnoki
 Belvárosi Templom (Templom utca 8.)

SZALÉZI PEDAGÓGIAI KONFERENCIA SZOLNOKON 2015. november 6. (péntek)

Szolnoki Főiskola - Campus
5000 Szolnok, Tiszaligeti sétány 14.

ADVENTI LELKIGYAKORLATOK PÉLIFÖLDSZENTKERESZTEN

November 27–29.
FIATALOKNAK (17 és afellett)
December 11–13.
SERDÜLŐKNEK (12-17 éveseknek)
Költség: 5000 Ft

www.szalim.hu

A Don Bosco Kiadó
ajánlata

Don Bosco Kalendárium ajándék 2016-ra

Megjelent a Don Bosco Kiadó gondozásában a legújabb Don Bosco Kalendárium, amely a szokásos 144 oldalnyi értékes, érdekes olvasnivalóval várja hűséges olvasóit.

Az idei Don Bosco Kalendárium több aktuális témát jár körül sajátos, szalézi nézőpontból szemlélve azokat. Igyekeztünk szalézi és nem szalézi szerzők olyan írásaiból válogatni, amelyek tárgyjuk a teret e lelkiség, életfelfogás, pedagógia megismerése előtt, ízelítőt adva a szalézi kincsestár bőségéből.

A 2016. évi Don Bosco Kalendáriumot olvasva egy kissé beleélhetjük magunkat egy nem mindennapi közegbe: megtapasztalhatjuk a világ második legnépesebb szerzetesrendjének sokszínűségét, szerteágazó tevékenységeit, ahogy testvéreként, családként, erőiket egyesítve a velük dolgozó világiakkal mindent megtesznek a fiatalokért.

Betekintést nyújtunk az alapító, Bosco Szent János egyedülálló nevelési módszerének „műhelytitkaiba”, édesanyjának, Margit mamának, valamint különösi és hazai követőinek néha regényes, de mindig áldozatos életébe. Közelebbről megismertetjük utódait, a mindenkor rendfőnököket, a spanyol polgárháború néhány vértanúját és közelebb hozzuk az olvasókhoz a száz éve született Lukács István személyét is.

Megvásárolható a Don Bosco Kiadónál
1032 Budapest, Kiscelli u. 79. (H-P 9-17h),
megrendelhető a +36-20-320-7373-as telefon-
számon illetve a donboscoiado@gmail.com
e-mail címen.

**Szalézi
PartFesztivál**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4900 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: +36 30 2965460 ; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: SYM Don Bosco 200 – a magyar csoport tagjai
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.